

אמונת עיתך השלם מנוקד

ספר
אמונת עתידך

בזה הקנטרס יבואו קצת מאמרים המדברים מהענין איך שצריך האדם לשמור עצמו מאד לקדש העת והזמן לחיות ימים טובים בעבודת ה' יתברך. ודרכים ועצות נפלאות והתחזקות גדול לזכות לזה. כי אין אבידה כאבדת הזמן.

מלקט מספר "לקוטי מוהר"ן" מאדמו"ר הקדוש נחל ניבע מיקור חכמה הרב רבי נחמן זצוק"ל מברסלב. ומספרי "לקוטי הלכות" שחברם תלמידו הרב הקדוש רבי נתן זצוק"ל על יסוד ההקדמות הנוראות שגלה אותם אדמו"ר הקדוש מוהר"ן זצוק"ל המחיים ומחזקים את כל אחד מישראל בעבודת ה' יתברך.

מסדרת מהמנוח המפרסם מוהר"ר משה יהושע המכנה אלטיר בןשיליאנסקי מטעפליק שנהרג על קדוש השם וספר תורה בידו, ערב שבת קדש י"ב אדר תרע"ט אמונת הקדמה

אמר המעתיק: "מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב" ישים לבו אל הקנטרס הקטן הזה מעט הפמות ורב האיכות, כי כל דבריו הוא "דברי אלהים חיים ומלך עולם" המחייב את כל הנפשות מקטן ועד גדול, ללמד דעת לזכות לחיות ימים טובים בעבודת ה': והנה נודע בין אנשי שלומנו, מה שדבר פעם אחת מורנו הרב הקדוש רבי נתן זצוק"ל, אודות אשר על הספר 'חיי מוהר"ן' אשר בו מספר מחייו הקדושים של אדמו"ר הקדוש מוהר"ן זצוק"ל - יחס השם 'חיים', ועל הספר 'ימי מוהר"ן' אשר בו מספר מהעתים אשר עברו עליו בעצמו - יחס השם 'ימים', ואמר מורנו מוהר"ן זצוק"ל - יחס השם 'חיים', כי אדמו"ר הקדוש זכה באמת לחיות בכל פעם חיים חדשים בהשגות נוראות ונפלאות של התורה הקדושה, אשר הם עקר החיים כמו שכתוב "כי הוא חידך", וכאשר פעם אחת התפאר בעצמו, ואמר: (חיי מוהר"ן סימן ח) 'אני חייתי היום חיים שלא חייתי עדן מעולם חיים פאלה', ועל כן לספרי חיי הקדושים נאה להם באמת ליחס השם 'חיים', אבל אנכי אשר אין לי לינק ולשאב שפע ולקבל חיות, כי אם על ידי אדמו"ר הקדוש אשר הוא חיי וארך ימי, המשפיע עלי בכל עת חכמה בינה ודעת, ורק על ידו זכיתי בכחו הגדול לשמר ולקדש את ימי, לחיות ימים טובים וקדושים בעבודתו יתברך, על כן השם 'ימים' נאה ליחס על ספרי, אשר אספר בו מהעתים אשר עברו עלי: והנה באמת היה נודע לכל מפירו אשר הכירוהו, שפיוס התקרבותו

לְאֲדַמּוּ"ר הַקְדוּשׁ זְצוּק"ל, הָיָה שׁוֹמֵר אֶת כָּל שְׁעוֹתָיו וּרְגָעָיו בְּכָל מִינֵי שְׁמוֹר, וְהָיָה אוֹחוֹ תָמִיד 1 הַמּוֹרָה שְׁעוֹת לִנְגַד עֵינָיו, לְמַעַן לֹא יִלְךְ שׁוֹם רְגַע מִיָּמָיו לְאֲבוֹד חֵס וְשְׁלוֹם. וְגַם בַּעַת נְסִיעֶתוֹ וַיִּשְׁיבֵתוֹ עַל הַעֲגָלָה, הַרְבֵּה לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל וּלְצַעֵק לְה' יִתְבָּרַךְ בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ, וְשׁוֹם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא בִלְבַל אֶת דַּעְתּוֹ לְבִטְלוֹ מֵעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲפִילוֹ כְּרָגַע, וְהָיָה מִמַּעַט בְּשָׁנָה בְּתַכְלִית הַמַּעוּט, וַיִּמְחַמֵּת זֶה הָיָה גַם כָּל הַנְּהֻגוֹתָיו וְכָל מַעֲשָׂיו בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל וְנִפְלָא מְאֹד. וְגַם אֲדַמּוּ"ר ז"ל הַתְּפִלָּא פֶּעַם אַחַת עַל גְּדֹל זְרִיזוֹתוֹ, וְאָמַר שֶׁבּוֹדָאֵי יִזְכֶּה עַל יְדֵי זֶה לְהִיּוֹת רַעָה נְאֻמָּן, וְכַמוֹבָא בְּסִפְרַת הַמִּדּוֹת שְׁלוֹ (עֲרֵךְ

הַתְּנַשְׂאוֹת חֶלֶק שְׁנֵי, אוֹת ד') שְׁעַל יְדֵי זְרִיזוֹת זֹכִינָן לְהִיּוֹת רַעָה נְאֻמָּן : (עֲרֵךְ בְּהַקְדַּמַת הַסִּפְרָא לְתַרְוּפָה) עֲלִים

וְהָיָה כְּפִי אֲשֶׁר מִמַּעֲשָׂיו יִדְעֵנוּ אֲשֶׁר כֵּן הָיָה, רָאָה רְאִינוּ בְּדַבְּרֵינוּ הַקְדוּשִׁים בְּסִפְרֵי לְקוּטֵי הַלְכוֹת, שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּבַחֲיִנַת "עֲשֵׂי דְבָרוֹ" 2 וְאַחַר כֵּן "לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ", עַד שֶׁזָּכָה לְדַבֵּר בְּזֶה הַרְבֵּה "דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים", לְעוֹרֵר לֵב כָּל אִישׁ לְשִׁמּוֹר וּלְקַדְּשׁ אֶת יָמָיו לְחַיּוֹת יָמִים טוֹבִים בְּעֲבוֹדַת ה', וּלְהַתְגַּבֵּר וּלְהַתְחִיל בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְפָרַע חוֹבֵת כָּל יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְעוֹד הוֹסִיף לְחַזֵּק אֶת הָאָדָם, שֶׁלֹּא יִבְלַבֵּל אוֹתוֹ מִכָּל מָה שֶׁעֶבֶר עָלָיו עַד אוֹתָהּ הַשָּׁעָה שֶׁהִתְחִיל לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְגַם מִמָּה שֶׁיַּעֲבֹר עָלָיו אַחַר כֵּן, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי רַק הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה יִשְׁאַר לוֹ לְנֶחֱחַ :

לְזֹאת נִתְעוֹרְרָנוּ לְהַדְפִּיס אֶת הַקְּנֻטְרָס הַקָּטָן הַזֶּה, שֶׁיִּבְאוּ בוֹ קֶצֶת מֵאֲמָרִים מִדְּבָרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים הַמּוֹבָאִים בְּסִפְרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים, הַמּוֹרִים וּמִלְמָדִים וּמְחַזְּקִים אֶת הָאָדָם שֶׁיִּזְכֶּה לְחַיּוֹת יָמִים טוֹבִים בְּעֲבוֹדַת ה'. וְקִרְאָנוּ שֵׁם הַקְּנֻטְרָס הַזֶּה "אֲמוּנַת עֵתֵד", כִּי בְּאֲמַת עֵקֶר קִיּוֹם הָעֵת שֶׁל הָאָדָם שֶׁיִּזְכֶּה לְחַיּוֹת יָמִים טוֹבִים בְּעֲבוֹדַת ה' הוּא רַק עַל יְדֵי אֲמוּנָה, בְּחִינַת "וְצַדִּיק בְּאֲמוּנָתוֹ יַחֲיֶה" כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵינוּ ז"ל בְּלְקוּטֵי הַלְכוֹת (הַלְכוֹת סִפְרַת תּוֹרַת הַלְכָה ד', אוֹת יז). וְה' יִתְבָּרַךְ יַעֲזָרֵנוּ שֶׁנִּזְכֶּה לְלַקֵּחַ בְּדַרְכֵי אֱלֹהִים, לְבִלְוֹת כָּל יָמֵינוּ עַל תּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְלְחַיּוֹת יָמִים טוֹבִים וְשְׁעוֹת טוֹבוֹת בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּקַבִּיעוֹת בְּחִינַת תְּשׁוּבָה שֶׁל שְׁבֵת, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל 'בָּא שְׁבֵת בָּא מְנוּחָה', שֶׁיְהִיָּה לָנוּ נִיחָא מִכָּל וְכָל וַיִּדְחָה הָרַע לְגַמְרֵי כְּמוֹבָא בְּלְקוּטֵי מוֹהֲר"ן (סִימָן עט), וּבְזִכּוֹת הַתְּשׁוּבָה יִבָּא גְּאֻלְתָּנוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב 3 "וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פִשַׁע בְּיַעֲקֹב" בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן :

א

לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ערב
"4 הַיּוֹם אִם בְּקָלוֹ תִשְׁמָעוּ". זֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, שֶׁלֹּא יִשִּׁים לִנְגַד עֵינָיו כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם, הֵן בְּעֵסֶק פְּרִנְסָה וְהַצְטָרְכוֹתוֹ, צָרִיךְ שֶׁלֹּא יַחֲשֹׁב מִיּוֹם לְחֻבְרוֹ כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵים, וְכֵן בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ לֹא יִשִּׁים לִנְגַד עֵינָיו כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתוֹ הַשָּׁעָה. כִּי כְּשֶׁרוֹצִין לְכַנֵּס בְּעֲבוֹדַת ה', נִדְמָה לְהָאָדָם כְּאִלוֹ הוּא מִשָּׂא כְּבֵד, וְאִי אֲפֹשֶׁר לוֹ לִשָּׂא מִשָּׂא כְּבֵד כִּזוֹ, אֲבָל כְּשִׁיחֲשֹׁב שְׂאִין לוֹ רַק אוֹתוֹ הַיּוֹם, לֹא יְהִיָּה לוֹ מִשָּׂא כָּלֵל. וְגַם שֶׁלֹּא יִדְחָה אֶת עֲצָמוֹ מִיּוֹם לְיוֹם, יֵאמֹר מִחַר אֶתְחִיל, מִחַר אֶתְפַּלֵּל בְּכּוֹנָה וּבְכַח כְּרָאוּי, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה בְּשָׂרַת הַעֲבוֹדוֹת, כִּי אֵין לְהָאָדָם בְּעוֹלָמוֹ

כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי. היום אם בקלו תשמעו, היום דיקא, והבן: ועין בלקוטי הלכות (הלכות מתנה הלכה ה'5), שכתב שם שזה עקר העצה לזכות לעבודת ה' ועקר ביאת המשיח תלוי בזה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה6, ששאלו למשיח אימת אתי מר? והשיב "היום אם בקלו תשמעו", וכפי עבודת ישראל המקימים זאת ועובדים את ה' יתברך בדרך זה בכל יום, כן מתנוצץ קרו משיח בכל יום, עד שסוף כל סוף תבוא הגאולה על ידי זה בשלמות: וזה "אשר יאמר היום בהר ה' יראה", ופרש רש"י שקאי על כל יום ויום של כל הדורות הבאים וכו' ה' יראה לעמו במקום הזה, הינו שפני עבודת כל אחד מישראל בכל יום בכל הדורות הבאים בבחינת "היום אם בקלו תשמעו", כן מתקרבת הגאולה. ואם יתמהמה חכה לו, כי רק ה' יראה זה המקום להשרות בו שכינתו על ידי זה, ורק הוא יודע הסוף, עין שם כל זה באריכות:

ב

ועין שם עוד בהלכה הנ"ל שמבאר מה שאמרו רבותינו ז"ל 'שלשה דברים באים בהסח הדעת - משיח, מציאה, ועקרב', כי זה ידוע שה' יתברך מנהיג עולמו בצדקה ובחסד וברחמים, אך כל התלאות והיסורים העוברים על האדם הכל הוא מחמת שה' יתברך אוהב צדקה ומשפט, ואי אפשר לדעת האדם להבין זאת בשלמות איך המשפט נכלל עם הצדקה באחדות אחד, וכמו שיסד הפיטן 'ובמקום משפט אין צדקה ובאין צדקה יש משפט ואתה במשפט תעשה צדקה'. והנה מה שאנו רואים שלפעמים דואג האדם ומחשבתו רודפת למצוא מציאה ורוח, "ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו"7, כי פתאום באים עליו יסורים וצרות רבות אשר לא עלו על דעתו, שהם בחינת נשיכת עקרב הבא ונושך פתאום בהסח הדעת, וכן לפעמים להפוך שהאדם טרוד בדאגותיו המרבות בענן מציאת פרנסתו, ופתאום מזמין לו ה' יתברך ישועה ורוח גדול או קטן מה שלא עלה כלל על דעתו, שזה בחינת מציאה הבאה בהסח הדעת:

וכן הוא ברוחניות גם כן, כמאמר הזהר הקדוש8: 'לית יום דלית בה טוב אך כמה נחשים ועקרבים סחרין לה דלא יעול לה הוא טוב', הינו שבכל יום ויום יכול האדם להשיג ביותר בתורה ועבודת ה', שזה עקר הטוב והמציאה והרוח האמתי בעולם הזה ובעולם הבא, אך כמה נחשים ועקרבים סחרין לה, שזה בחינת מה שפתאם המחשבות רעות ורעיונים מבלבלים מבלבלין מחשבתו שלא יכנס לה הוא טוב, שזה עקר בחינת נשיכת העקרב. וכל זה נמשך בשרשו מההנהגה שה' יתברך מנהיג את עולמו בצדקה ומשפט, הינו הנשיכת העקרב בגשמיות ורוחניות נמשך מההנהגה של בחינת משפט, כי ממדת הדין נמשך גם התגברות היצר הרע פיזיע, והמציאה והרוח טוב בגשמיות וברוחניות נמשך מההנהגה של בחינת צדקה: והנה שרש ההנהגה של בחינת משפט נמשך מבחינת 'תורת ה', כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהקדוש ברוך הוא מקים מצוות ועוסק בתורה9,

ועל פי משפט התורה הנפש החטאת היא תמותה 10. ושרש ההנהגה של
בחינת צדקה נמשך מבחינת תפלת ה' כמו שאמרו רבותינו ז"ל 11 'מנין
שהקדוש ברוך הוא מתפלל ומה הוא מתפלל יהי רצון שיקבשו רחמי את
בעסי'.

על כן אין שום עצה להנצל מכל זה (הו מפגעי העולם בגשמיות והו מהמחשבות רעות
המבלבלים, שכלם הם בחינת נשיכת עקרב הנמשך מבחינת הנהגת המשפט), רק על ידי תפלה –
שירבה להתפלל בכל יום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל 12 'לעולם יקדים אדם
תפלה לצרה', ולקשר עצמו עם תפלתו לצדיקי אמת שהם בחינת משיח,
שיזכה ליתורת ה' ויתפלת ה' שהם בחינת משפט וצדקה בשלמות,
בחינת "משפטיך למלך תן וצדקתך לבן מלך" 13. ועל ידי התפלה הזאת
ימתיק הדין והמשפט, וינצל מנשיכת העקרב שבכל יום, ויזכה למצא
המציאה והרוח האמתי בגשמיות וברוחניות:
ומחמת שהנהגה הזאת של משפט וצדקה הוא למעלה מהדעת, שאי
אפשר לדעת האדם להבין זאת בשלמות כפי"ל, על כן פללו רבותינו ז"ל
שכל אלו השלשה דברים שהם בחינה זאת באים בהסח הדעת:
וזה בחינת "על זאת תפלל כל חסיד אליך לעת מצא רק לשטף מים רבים
אליו לא יגיעו" 14, הינו שעקר תפלתו יהיה להנצל משטף מים רבים
הזידונים של פגעי העולם בגשמיות, ומהמחשבות רעות המבלבלים, ואז
המציאה והרוח הן בגשמיות והן ברוחניות תבוא לידו ממילא בהסח
הדעת, כי התפלה ימתיק את המשפט, וימשיך על ידי זה ההנהגה שפנהיג
עולמו

בצדקה:
וזה ששלח יעקב לעשו "עם לבן גרתי ואחר עד עתה" 15, הינו ששלח לו
שזכה לתורה, שזה בחינת "עם לבן גרתי ודרשו רבותינו ז"ל 'ותרניג
מצות שמרתי', וגם זכה לתפלה, שזה בחינת 'ואחר עד עתה', בחינת
"ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה" 16, שהיא בחינת
תפלה בחינת "יראת ה' היא תתהלל" 17, שזה בחינת מה שדרשו רבותינו
ז"ל 18 'אל תקרי מה אלא מאה', בחינת מאה ברכות שהם פלל התפלה,
ועל ידי זה איני מתגרא ממך עין שם, כי עקר התשובה ועבודת ה' הוא
רק בחינת 'עתה', כי אמרו רבותינו ז"ל 19 'אין ועתה אלא תשובה', הינו
בחינת "היום אם בקלו תשמעו" כפי"ל, שלא יחשב אלא אותה השעה
והרגע שהוא בה עתה, ולא יחשב כלל מיום לחברו ומשעה לחברתה. כי
איך יודע מה ילד יום:

וזה עקר אריכות ימים וחיים אמתיים שזוכין על ידי יראה בחינת "יראת
ה' תוסיף ימים" 20. וזה בחינת "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך
כי אם ליראה" וכי, וכן פתיב 21 "ועתה ישראל שמע אל החקים" וכי,
'עתה דיקא, כי צריך כל אחד מישראל להסתפל היטב לקשר אותה העת
והרגע שהוא עומד בה לה' יתברך, וזה זוכין רק על ידי תורה ותפלה,
והעקר על ידי תפלה שהיא בחינת רצונות וכסופין טובים לה' יתברך. וזה
הדרך צריכין הכל, הן צדיקים גדולים שצריכין לעלות בכל פעם מדרגא
לדרגא, ומכל שכן הנמוכים מאד שנפלו בעוונותיהם למקום שנפלו
שצריכין להחיות עצמם בכח הצדיקי אמת, עקר חיותם הוא רק בחינת
עתה כפי"ל. כי איש נמוך כזה אם ירצה לחשב הרבה מה שעבר עליו

בעוונותיו ולדאג על מה שיהיה, יוכל לצאת מדעתו ולהשתגע חס ושלו, על כן כל חיותו וקיומו הוא רק בחינת 'עתה' כנ"ל, לחטף בכל פעם איזה עת ורגע לברח בה מן הרע ולחטף בה איזה נקדה טובה, וכן בכל פעם, בחינת "היום אם בקלו תשמעו" כנ"ל: כי באמת מי שיש לו איזה שכל קצת, יוכל להבין כי אין הזמן כלום, כי 'העבר אין והעתיד אינו עדן וההנה פה הרף עין', נמצא שעקר הזמן של האדם הוא רק זה הרגע קלה שהוא עומד בה, כי העבר כבר עבר ואיננו, והעתיד מי יודע אם יהיה ומה ילד בו, ואין לו לעת עתה רק זה הרגע. ועל פי דרך זה יכול כל אחד בכל מקום שהוא אפילו בשאול תחתית ממש רחמנא לצלו, לדבק עצמו בה' יתברך בכל רגע שירצה: וזה בחינת "ראו עתה כי אני אני הוא" 22, 'ראו עתה' דיקא, כי על ידי בחינת 'עתה' תוכלו לראות 'כי אני אני הוא', ותוכלו בכל עת ורגע להתחיל לקשר ולדבק עצמו אל ה' יתברך בבחינת "ובו תדבקו" 23: ודברים כאלו אי אפשר להסביר בפה מפל שכן בכתב, רק כל חד כפום מה דמשער בלבה. וכל זה כלול במה שאמרו רבותינו ז"ל בענין שלשה דברים הנ"ל הבאים בהסח הדעת, ונמצא שהכל תלוי ברגע. וצריכין לזהר מאד לקיים מקרא שכתוב "לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך בעדך חבי כמעט רגע עד יעבר זעם" 24, כי העקר להתחבא עצמו הרגע קלה שהוא בה עכשו, ולדלג באותה הרגע על מה שצריך לדלג, ולהמתיק על ידי תפלה בהתקשרות לצדיקי אמת שהם בחינת משיח את החרון אף שבאותה הרגע שמשם בא בחינת נשיכת העקרב חס ושלו, ולזכות למצא הטוב האמתי שהוא בחינת מציאה שיוכלין למצא בכל רגע ורגע כנ"ל: וזה בחינת "כי רגע באפו חיים ברצונו" 25, שעל ידי תפלה שהוא בחינת רצון וכסופין טובים, זוכין לבטל החרון אף שבאותה הרגע ולמצא הטוב האמתי שבאותה הרגע, ואחר כך מבאר במזמור הזה ביותר, "ואני אמרתי בשלוי בל אמוט לעולם וכוי הסתרת פניך הייתי נבהל" 26, הינו כנ"ל שפתאם בא עליו הנשיכת עקרב, על כן אין עצה ואין תחבולה כי אם "אלוף ה' אקרא" וכוי 27, להרבות בתחנונים לפני ה' יתברך ולהקדים תפלה לצרה, ולבלי להטריד את מחשבתו כלל, רק לשמח בו יתברך תמיד בחינת "ותאזרני שמחה" הנאמר שם 28, ולידע היטב שאין לו לעת עתה אלא זה הרגע שעומד בה, ולקשר עצמו עכשו אל ה' יתברך:

ג

בלקוטי הלכות (הלכות פקדון הלכה ד') מבאר שם ענין מצות ספירת העמר אחר יציאת מצרים, שהיא הכנה לקבלת התורה, כי עקר פונת הספירה בפשיטות הוא שצריכין לדעת שימי האדם מנויים וספורים במספר ובמנין כל יום ויום, והאדם יצטרך לתן דין וחשבון מפל יום ויום ומפל שעה ורגע, ומחמת זהמת וטמאת מצרים יכולין הסטרא אחרא והקלפות לבלבל את המוח שיטעה את עצמו כאלו אין היום הזה שהוא בו מסגל לעבודת ה', וירצה לדחות עבודת ה' מיום אל יום, כמצוי זאת ברב בני אדם שעקר התרחקותם מעבודת ה' הוא רק על ידי זה שדוחין את עצמם מיום ליום על ידי המניעות והבלבולים והעכובים שיש בכל יום על עבודת ה', עד שעל פי רוב נדמה להם כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל, וכאלו

אינו מימי חיינו, וכאלו היום אי אפשר להתקרב לה' יתברך, בפרט כשיש לו איזה סבה ומארגע לטוב או להפוך חס ושלום, שאז היום מתבלבל אצלם לגמרי, כגון: ביום זה הוא יריד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשב חשבונותיו, ובזה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד ומטלטל, ובזה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה פראוי, וביום זה נודמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחר, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה בטולים ובבלבולים שונים בכל יום ויום, עד שכמעט בכל יום נמצא בו בטול ובבלבול גדול, ונדמה לו כאלו זה היום אינו כלום. אבל באמת צריכין לידע היטב שאף על פי כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון, וצריכין לצאת חובת היום בזה היום דיקא, ואסור להאדם לדחות עצמו מיום ליום כי זה היום לא יהיה לו כל ימי חיינו, והלואי שיזכה למחר לצאת ידי חובתו לפרע לה' יתברך חובת היום של יום המחר בעצמו:

וזה בחינת "היום אם בקלו תשמעו", הינו אם תרצו לשמע בקלו, צריכים אתם לידע היטב שהעקר הוא היום הזה דיקא שאתם עומדים בו, ושלא לדחות עבודת ה' מיום אל יום חס ושלום, וכמו שכתוב "היום הזה אנכי מצוה לעשות" וכו' 29, 'היום הזה' דיקא, וכתוב 30 "אשר אנכי מצוה היום" וכן הרבה, - 'היום' דיקא: וזה בחינת "למנות ימינו כן הודע" וכו' 31, כי צריכין לבקש מה' יתברך על זה, וכן להזכיר את עצמו בכל פעם בפה מלא שידע היטב כי כל ימי חיינו מנויים וספורים, וצריכין לזהר לפרע כל חובת יום בזמנו, ואם יתגבר לשבר המניעות והבלבולים אז יזכה למצא הטוב שבזה היום דיקא:

וזה בחינת מה שמובא בזה הקדוש 32 'לית יומא דלית בה טוב, וכל יומא אית לה גדר מלבר וכו' דלא יעול בר נש לההוא טוב, כגון חשוכא דכסא לנהורא וכו', ומזה הגדר מלבר נמשכין כל הבלבולים והמניעות והעכובים שיש על הטוב שבכל יום ויום, אבל באמת צריכין לידע ולהאמין שדיקא בזה היום יכול להתקרב לה' יתברך, ולמצא הטוב שבזה היום דיקא כל אחד לפי בחינתו - "אם תדרשנו ימצא לך" 33: וזה בחינת מצות ספירת העמר אחר יציאת מצרים, כי מזהמת וטמאת מצרים נמשך הגדר מלבר שישטעה האדם כאלו אין היום הזה מסגל לעבודת הבורא, ועל-כן צונו ה' יתברך אז קדם קבלת התורה לספר הימים בפה מלא, והדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם אפילו בעת שאינו נקי עדין מזהמתו בשלמות, להורות שאי אפשר לקבל את התורה כי אם כשיודעים שהעקר הוא היום הזה שהאדם עומד בו ולא לדחות מיום ליום, כי כל ימי האדם מנויים וספורים, והלואי שיפרע חובת כל יום בזמנו כנ"ל:

וזה בחינת "שבע שבתות תמימת תהיינה" 34, כי כל ימי חיי האדם כלולים בשבעת ימים שהם בחינת שבעת ימי השבוע, וכל יום כלול מכל השבעה ימים, על כן הם בחינת 'שבע שבתות', וצריכים להיות 'תמימות' - שלא ילך מהם רגע לאבוד. וזה שכתוב 35 "יום לבנות גדרך יום ההוא

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁפְּתוּבָה 37 "כִּי יֵשׁ יוֹם קָרְאוּ נִצְרִים בְּהַר אֶפְרַיִם קוֹמוּ וְנַעֲלֶה" וְכוּ'. הֵינּוּ מִי שֶׁהוּא נוֹצֵר וְשׁוֹמֵר וּמְמַתִּין לִישׁוּעַת הַשֵּׁם בְּיַד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יוֹם, כִּי סוּף כָּל סוּף יִגִּיעַ הַיּוֹם שֶׁיִּזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרַךְ:

ה

וְעַיִן עוֹד בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת (הַלְכוֹת פְּקֻדוֹת הַלְכָה ה') שֶׁמְבַאֵר עֲנִין מִצּוֹת "בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ", כִּי הַנֶּפֶשׁ הוּא אֶצֶל הָאָדָם בְּחִינַת שְׂכִיר יוֹם, כִּי הַנֶּפֶשׁ עוֹשֶׂה כָּל פְּעֻלוֹת הַגּוּף, כִּי אֵין לְהַגּוּף שׁוּם תְּנוּעָה וְחַיּוּת כִּי אִם עַל יְדֵי הַנֶּפֶשׁ, וּמִי שֶׁזֹּכֶה לֵילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשָׁה כְּרְאוּי לְבַטֵּל הַגּוּף לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הַנֶּפֶשׁ, אִזּוֹ הַנֶּפֶשׁ הִיא בְּחִינַת מְלָךְ, כִּי הוּא מוֹלֵךְ עַל הַגּוּף, וְאִזּוֹ הוּא בֶן חוֹרִין בְּחִינַת 'כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם'. אֲבָל כְּשֶׁאֵין מְבַטֵּל הַגּוּף לְגַמְרֵי נֶגְדַת נַפְשׁוֹ, אִזּוֹ הַנֶּפֶשׁ אֶצֶל הַגּוּף כְּעֶבֶד, שֶׁעוֹשֶׂה הַנֶּפֶשׁ כָּל פְּעֻלוֹת הַגּוּף כְּעֶבֶד וּכְשֶׂכִיר. וְאִזּוֹ צָרִיךְ הָאָדָם לָרַחֵם עַל נַפְשׁוֹ שֶׁעַל כָּל פְּנִים לֹא יִגְזַל וְלֹא יַעֲשֶׂק חֵס וְשְׁלוֹם לְגַמְרֵי אֶת נַפְשׁוֹ וְלִתֵּן לוֹ עַל כָּל פְּנִים שְׂכִירוֹתוֹ בְּיוֹמוֹ, דְּהֵינּוּ שֶׁעַל כָּל פְּנִים יִתֵּן לְהַנֶּפֶשׁ בְּכָל יוֹם כְּמַה מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְתוֹרָה וְתַפְלָה וְכוּ' כְּפִי חוֹבַת הַיּוֹם:

כִּי בְּיַד אֱלֹהֵי מְהֻרָאֵי שֶׁיַּעֲשֶׂה רַק צָרְכֵי הַנֶּפֶשׁ וַיְבַטֵּל הַגּוּף לְגַמְרֵי כְּמוֹ שֶׁפְּתוּבָה בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה יִזְכָּה מֵאֵן דְּלֹא אֶתְהַנִּי מְדִילָה כְּלוּם, וְאִזּוֹ הַנֶּפֶשׁ הוּא בְּחִינַת מְלָךְ וּבֶן חוֹרִין כְּנִי, אֲבָל כְּשֶׁלֹּא זָכָה לְזֶה וְהַנֶּפֶשׁ הוּא בְּחִינַת עֶבֶד וּשְׂכִיר, אִזּוֹ צָרִיךְ לְזַהֵר עַל כָּל פְּנִים שֶׁלֹּא לַעֲשֹׂקוֹ וְשֶׁלֹּא לְגוֹזְלוֹ לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם, וְזֶה בְּחִינַת "לֹא תַעֲשֶׂק שְׂכִיר עֲנִי וְאֶבִּיוֹן מֵאֲחִיד" וְכוּ', וְלֹא זֶה אֵין זֶה אֶתְהַ צָרִיךְ לִיזְהֵר "בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ" וְכוּ', שֶׁלֹּא תֵאמַר שֶׁתִּסְלַק שְׂכִירוֹת הַנֶּפֶשׁ לְאַחַר הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁמְצוּי בְּכַמָּה בְּנֵי-אָדָם שֶׁאוֹמְרִים הַיּוֹם אֵין אֶפְשָׁר לְהִתְפַּלֵּל, הַיּוֹם אֵין אֶפְשָׁר לְלַמֵּד וְלַעֲסֹק בְּעִבּוּדֵי ה', וּמְדַחֵן עֲצָמָן מִיּוֹם לַיּוֹם, וְעַל זֶה מְזַהֵר הַכֶּתוּב "בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ", בְּיוֹמוֹ דִּיקָא, "וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשְּׂמֶשׁ", כִּי הַעֲקָר צָרִיכִין לִיזְהֵר לְצִאת חוֹבַת הַיּוֹם בְּיוֹמוֹ בְּחִינַת "הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ", כִּי 'לֵית יוֹם דְּלִית בֵּיה טוֹב' כְּמוֹבָא לְעִיל. וְכָל זֶה זֹכִינְךָ עַל יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים בְּשִׁלְמוֹת, כִּי מְחַמֵּת הַצְּמֻצוּמִים וְהַשְּׁנוּיִם שֶׁיֵּשׁ בְּכָל יוֹם נִדְמָה לְהָאָדָם שֶׁהַיּוֹם אֵין אֶפְשָׁר לְחַטּוֹף אֵיזָה טוֹב אֲמַתִּי. אֲבָל עַל יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים בְּשִׁלְמוֹת שֶׁעַל יְדֵי זֶה נַחֲשָׁבִין בְּעֵינָיו כָּל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁחִבְרוּ הַחֲכָמִים הָאֲמַתִּיִּים, וְעַל יְדֵי זֶה נִשְׁלַם הַתּוֹרָה, כִּי שִׁלְמוֹת הַתּוֹרָה הוּא עַל יְדֵי תּוֹרָה שְׁבַע-עֶלְפָּה שֶׁחִבְרוּ הַחֲכָמִים הָאֲמַתִּיִּים, וְאִזּוֹ זֹכִינְךָ לִינֵק מִשְׁכָּל עֲלִיוֹן הַכּוֹלֵל כָּל הַשְּׂכָלִיּוֹת שֶׁהוּא מְמַתִּיק כָּל הַדִּינִים וְהַצְּמֻצוּמִים, כִּי עֲקָר הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים הוּא עַל יְדֵי הַשְּׂכָל כְּמוֹ שֶׁפְּתוּבָה בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה 'כָּלֵם בְּמַחֲשָׁבָה אֶתְבְּרִירוֹ', (וְעַיִן כָּל זֶה בְּהַתּוֹרָה חֲדֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ס"א), אִזּוֹ נִמְתַּקֵּן עַל יְדֵי זֶה כָּל הַצְּמֻצוּמִים וְהַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּכָל יוֹם, שֶׁמְחַמֵּת זֶה נִדְמָה לְהָאָדָם שֶׁאֵין אֶפְשָׁר לְחַטּוֹף בְּזֵהר הַיּוֹם אֵיזָה טוֹב אֲמַתִּי כְּנִי, וְזוֹכָה גַם בְּיוֹם זֶה לְטוֹב אֲמַתִּי שֶׁלֹּא יֵאבֵד יוֹם מִיָּמִינוֹ חֲתִיו:

וְזֶה בְּחִינַת "יוֹם אֵינִי אֲנִי אֵלֶיךָ אֲבִטַח", שֶׁדִּיקָא בְּיוֹם זֶה שֶׁאֵין מְתִירָא שֶׁנִּדְמָה לִי שֶׁהַיּוֹם אֵין-אֶפְשָׁר לִי לְעַבֵּד אֶת ה' יִתְבַּרַךְ מְחַמֵּת הַצְּמֻצוּמִים וְהַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּאֹתוֹ הַיּוֹם, אֲבָל עַל-יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים אִזּוֹ דִּיקָא אֲנִי אֵלֶיךָ אֲבִטַח שֶׁבְּיַד אֵיזָה גַם בְּיוֹם זֶה לְעַבֵּד אֶת ה' יִתְבַּרַךְ, וְעַיִן שֶׁם עוֹד

שְׁמֵבֶאֱרָר גַּם לְעַנְיָן דְּחֻקוֹת הַפְּרָנְסָה שֶׁל הָאָדָם שֶׁהוּא רַק מַחֲמַת שְׁהִיּוֹם קָשָׁה עָלָיו מַחֲמַת הַצְּמֻצוּמִים וְהַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּאֹתוֹ הַיּוֹם, וְעַל כֵּן נִקְרָא קָשָׁה יוֹם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּאִיּוֹב "אִם לֹא בְּכִיתִי לְקָשָׁה יוֹם", וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ גַּם כֵּן מַחֲמַת פָּגַם אֲמוּנַת חֻכְמִים, וַיֵּאֱמִין מַעֲתָה בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁל הַצְּדִיקִים וְהַחֻכְמִים הָאֲמִתִּיִּים, וַיְהִי נִשְׁלַם עַל יְדֵי זֶה הַתּוֹרָה כַּנִּ"ל, בְּוַדַּאי יִזְכֶּה עַל יְדֵי זֶה לִינֵק מִשָּׁכַל הַכּוֹלָל, וְעַל יְדֵי זֶה יְהִי נִמְתָּק הַכָּל הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת:

ו

עוֹד שָׁם בְּהַלְכָה הַנִּ"ל, צָרִיךְ כָּל אָדָם לִידַע בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגַע מִיָּמֵי חַיָּו, שֶׁתְּלוּיִים בּוֹ כָּל הַנְּפֻשׁוֹת שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת הַעֲתִידִים לְצֵאת מִמֶּנּוּ, וּבָהֶם תְּלוּיִים כָּל נַפְשׁוֹת בֵּית-יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרָבִים זֶה בְּזֶה, כִּי יַחֲבִיב כָּל אָדָם לומר בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, בְּזִמְנָן שֶׁאָדָם זֹכֶה לֹא וּלְדוֹרוֹתָיו וּלְדוֹרוֹת דּוֹרוֹתָיו עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, וּמְכַרֵּעַ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ לְכַף-זְכוּת, וְלַהַפּוֹךְ לַהַפּוֹךְ רַחֲמָנָא-לִיַּצְלוּן כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל:

וְכָל זֶה אֵי-אֶפְשָׁר לְתַקּוֹן בְּשִׁלְמוֹת כִּי-אִם עַל-יְדֵי הַצְּדִיק-הָאֲמִתִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת שָׁכַל הַכּוֹלָל שֶׁשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַנְּפֻשׁוֹת "אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה", וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַמְּתָקָה לְכָל הַדֵּינִים וּלְכָל הַצְּמֻצוּמִים הָעוֹבְרִים עַל הָאָדָם בְּכָל עֵת לְכָל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ וּשְׁעֵתוֹ: וְזֶה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה "וְלֹא אֶתְכֶם לְבַדְכֶם וְכוּ' כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם", הַיּוֹם דְּיִיקָא, כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַיּוֹם, בְּחִינַת "הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ" כַּנִּ"ל, שֶׁצָּרִיכִין לִידַע שָׂאִין לוֹ לְהָאָדָם בְּעוֹלָמוֹ כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתָהּ הַרְגַע בְּלִבְד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וַתִּפְקְדֵנוּ לְבַקָּרִים לְרִגְעִים תִּבְחַנְנוּ". וַתִּדְקְדַק בְּכָל סֵפֶר דְּבָרִים וַתִּמְצָא שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁמְזַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל עַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה שֶׁמְזַכֵּר בְּכָל פֶּעַם תִּבְתּוֹ הַיּוֹם, לְהוֹרוֹת וּלְהַעִיר אֶת כָּל אֶחָד שֶׁהֶעֱקַר לְהַתְחִיל וּלְהַתְקַרֵּב הַיּוֹם, הֵינּוּ בְּכָל יוֹם וְשָׁעָה וְשְׁעוֹמֵד בּוֹ:

וְזֶה בְּחִינַת "וַיִּזְבֵּר מֹשֶׁה אֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסִּפְתָּ וַשְּׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם", וַיִּפְרֹשׁ רַשִׁ"י שָׁם גַּם-כֵּן בְּבֵאוֹר יוֹתֵר, 'בְּכָל יוֹם יְהִיָּה דוּמָה בְּעֵינֶיךָ כְּאֵלוֹ הַיּוֹם נִכְנָסֶת עִמּוֹ בְּבֵרִית', הֵינּוּ כַּנִּ"ל. וְזֶה שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, הַסִּפְתָּ, 'הֵס וְאַחַר-כֵּן כִּתְתִי'. שֶׁפְּרוּשׁוֹ שֶׁבְּכָל לְמוֹדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה צָרִיכִין בְּתַחֲלָה לְלַמֵּד וְאַחַר-כֵּן לַעֲיֵן הַיֵּטֵב, בְּחִינַת 'לִיגְמַר אֵינֶנּוּ וְהִדָּר לִיסְבַר', הֵינּוּ שֶׁבְּעֵנִין זֶה עֲצֻמוֹ שֶׁהוּא לִידַע וּלְזַכֵּר בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם כַּנִּ"ל, זֶה הָעֵנִין צָרִיךְ לְהַאֲזִין וּלְזַכֵּר הַיֵּטֵב בְּבְּחִינַת 'הֵס וְאַחַר-כֵּן כִּתְתִי', כִּי צָרִיכִין לְקַבְּלוֹ בְּכָלֵלִיּוֹת בְּפִשְׁטוּת, וְאַחַר-כֵּן צָרִיכִין לְכַתֵּת וּלְעֵין בּוֹ הַיֵּטֵב בְּכָל שָׁעָה וְרִגַע, לִידַע בְּכָל שָׁעָה שֶׁעַתָּה עוֹבֵרֶת שָׁעָה מִיָּמֵי חַיָּו, וַיִּזְכּוֹר עֲצֻמוֹ שֶׁיֵּשׁ שָׁכַל הַכּוֹלָל שֶׁיְכוֹל לְהַמְתִּיק כָּל הַצְּמֻצוּמִים שֶׁבְּאֹתוֹ הַשָּׁעָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל לְקַיֵּם "הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם", הַיּוֹם דְּיִיקָא, וְכֵן בְּכָל שָׁעָה וְרִגַע, בְּחִינַת לְרִגְעִים תִּבְחַנְנוּ כַּנִּ"ל:

ז

בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת (הַלְכוֹת בְּשֶׁר בַּחֲלָב הַלְכָה ד') כְּתַב שָׁם, צָרִיךְ הָאָדָם לְסַלֵּק מִדַּעְתּוֹ

וממחשבתו לגמרי היום שעבר או אפילו השעה שעברה, וידמה בעיני
 עצמו בכל יום ואפילו בכל שעה פאלו היום ובאותה שעה נולד ובא לעולם
 ורוצה להפיר את הבורא יתברך בבחינת "אני היום ילדתיך", ואף-על-פי
 שכבר היה בן אלפים ורבעות פעמים שרצה להתחדש להתקרב לה'
 יתברך ולא עלתה בידו, אדרבא נפל בכל פעם למה שנפל רחמנא-ליצלן,
 אף-על-פי-כן אל יסתכל על זה כלל, וישפח כל זה, כי זה היום והשעה
 שעומד בו עתה עדין לא היה בעולם, ומי יודע מה יכול לזכות עדין באותו
 היום ובאותה השעה. כי ה' יתברך "מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה
 בראשית", ואין רגע דומה לחברתה, כי בכל רגע ורגע משתנה מעמד ומצב
 ומהלך המזלות והכוכבים, ועל-ידי-זה משתנין המארעות לאין מספר,
 בין הנולד ברגע זו ובין הנולד ברגע האחרת. ומזה יכולין להבין מדעתו
 השנויים הגדולים הנעשים בכל רגע בעולמות העליונים לאין קץ ומספר,
 בבחינת מה שכתוב בתקוני הזהר 'ולבושין דלביש יומא דא לא לביש
 ביומא אחרא' כמבאר כל זה בכתבי האריז"ל, וכל אלו השנויים לאין קץ
 של כל העולמות הכל הוא בשביל האדם לקרב אותו על-ידי-זה לעבודת
 ה' שבשביל זה נברא הכל:

נמצא שאין ראיה כלל מיום לחברו, כי אף-על-פי שעד הנה היה מה
 שהיה, אף-על-פי-כן כפי ההשתנות מעמד ומצב כל העולמות עכשו בזו
 השעה, והכל בשבילו כי יחייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם, יכול
 להיות שדייקא עתה יתקרב לה' יתברך אם יתחיל מעתה. כי גם זה מעשי
 הבעל-דבר שמחליש דעתו על-ידי הקשיות שקשה לו על עצמו, איך אתה
 רוצה להתפלל בכונה והתלהבות והלא בשעה הקודמת עשית כן וכך וכי,
 וכיוצא בזה בלבולים הרבה בלי שעור, וכל זה נמשך מזהמת הנחש
 שמבלבל דעת האדם שרוצה להבין הכל, כי גם אדם הראשון הסתכל אז
 במה דלא הוי ליה רשותא כמבאר בזהר הקדוש, ובאמת אין אנו יודעים
 כלל כמו שאמר שלמה המלך החכם מכל האדם "אמרתני אחרמה והיא
 רחוקה ממני", ואמר עוד "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם ליי", ודוד
 המלך עליו-השלוש אמר "ואני בער ולא אדע" וכי, מכל-שכן וכל-שכן
 אלפי אלפים ורבי רבבות קל-וחמר אנשים פשוטים, ובפרט בדורות
 הללו:

והכלל שאין אדם יודע כלל, רק כל אשר תמצא לעשות בכחך עשה, וכל
 זמן שאתה יכול לחטוף מזה העולם העובר איזה דבר שפקדשה דבור
 תורה או תפלה או איזה מצוה צדקה וגמילות חסד וכי מה טוב, כי לא
 ישאר לך סוף כל סוף כי אם זה לבד, ואם תלך בדרך הזה תמיד סוף כל
 סוף תגיע לתכלית הטוב והנצחי בזה ובבא:
 וזה ענין מצות הבאת בכורים שהוא להביא הפרי המתברכת ומתחדשת
 בכל שנה לבית השם, ולהודות עליו להשם, ולספר עליו את כל הצרות
 שעברו על ישראל מתחלתם ובחסדו ונפלאותיו הציננו. כי עקר חיוב
 בכורים מרמז על התחדשות שצריכין להתחדש בכל פעם, ולהתחיל בכל
 פעם מחדש, ואל יבהלהו רעיוניו בכל התגברות היצר-הרע שעבר עליו,
 כמו שאומרים בודוי בכורים "ארמי אויב אבי" אך לא נתנו אלקים להרע
 עמדו לאבדו חס-ושלום, אף גם הוציא ממנו בנותיו רחל ולאה שעל ידם

נבנה העולם והעמיד מהם מטה שלמה שבטי י"ה שעל-ידם עקר התגלות
אלקות בעולם, וכן "וירד מצרימה" שעוד אחרים באו לכלותנו, אך ה'
יתברך הצילנו מיצור:

וכן עובר כל זה על כל אחד מישראל בפרטיות, ואין שום עצה להנצל מכל
מה שעובר על האדם, כי-אם על-ידי בחינת התחדשות להתחדש בכל פעם
ולהתחיל מחדש בעבודתו יתברך ולא יבלבל אותו שום דבר שבעולם. וזה
שפתוב "בראשית ברא" וכו', ודרשו רבותינו ז"ל 'בשביל בפורים
שנקראין ראשית ברא את העולם'. כי עקר בריאת העולם היה בשביל
בחינה זו בחינת התחדשות בחינת בפורים בחינת ראשית, הינו שישתכל
האדם בכל פעם מראשית כאלו היום הוא ראשית התחלתו, ועל-כן נסמך
תכף אחר מצות וודוי בפורים הפסוק "היום הזה ה' אלקיך מצוה
לעשות" וכו', וכתוב שם "היום הזה נהיית לעם" וכו' "אשר אנכי מצוה
היום", ופרש רש"י שם 'שבכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום נכנסת
עמו בברית וכו', הינו כנ"ל, כי זה הוא עקר בחינת בפורים, בחינת
התחדשות בכל יום, כאלו היום נכנס בברית ומתחיל להרגיל עצמו לכנוס
בקדשת ישראל:

וזה בחינת "בשרו מיום אל יום ישועתו", שבכל יום ויום שולח הקדוש-
ברוך הוא ישועות חדשות להציל את האדם מהיצר-הרע המתגבר עליו
בכל יום כמו שאמרו רבותינו ז"ל 'בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו
ואלמלא הקדוש-ברוך הוא עוזרו וכו', על-כן אין לבלבל עצמו מיום
לחברו, כי מי יודע כמה גדלה הישועה החדשה שה' יתברך ישלח לו היום
אם יזכה להתגבר מחדש, עין שם עוד ותראה נפלאות:

ח

ובלקוטי הלכות (הלכות תפלין הלכה ה') מבאר ענין ההתחדשות הנ"ל ביותר,
שזה בחינת מה שישאל מונין ללבנה שממנה החדשים, רמז שאנו צריכין
להתחדש בכל יום לחיות בכל יום ובכל יום חיות חדש בעבודת-הבורא
יתברך, כי כל ימינו נמנים לעולם לחדשים, נמצא כי כל ימינו נקראים
חדש, כי אנו מברכין ומקדשין החדש בכל ראש-חדש, ונקרא על שם זה
ראש-חדש על שם החדוש שאנו צריכין לחדש ימינו בכל יום. וכן כל
הימים שבחדש נמנים לחדש כי זה היום הוא ב' בחדש, וזה היום הוא ג'
בחדש, וכן להלן עד שנשלם החדש, ואחר-כך מתחיל חדש שני וכן לעולם,
נמצא אשר כל ימינו נמנין לחדש לדייקא:
כי באמת כל ימיהם של ישראל עם קדוש שקבלו את התורה שהוא בחינת
חיים כמו שפתוב "כי הוא חיים" וכו', כל ימיהם הוא בחינת חדש לדייקא,
בחינת חיות חדש בכל יום. וזהו עקר החיות של כל השבעים שנה. כי אם
אינו מחדש חיותו בכל יום עת להוסיף קדשה ודעת בעבודת ה' בכל יום אינו
חי שבעים שנה, ומי יודע אם יעלו כל שבעים שנותיו אפילו ליום אחד.
ועל-כן הרשעים גמורים שאינם מקימים את התורה לגמרי שהוא עקר
החיים כנ"ל נקראים בחייהם מתים. ואפילו מי שעובד את השם קצת
אינו נמנה בימי חיו כי אם מעט העבודה ומעשים-טובים שזכה לעשות
בחיו. ועל-כן יכול להיות שכל חיותו לא יעלה כי אם יום אחד כנ"ל. אבל
עקר החיים באמת הוא בחינת חיים של דוד המלך עליו-השלוש שזכה

לחיות שבועים שניים שלמים באמת, כי מעולם לא נס שיתין נשמי, הינו שטרך ונגע כל ימיו לבלי לישן את ימיו, רק לחדש חיותו בכל עת. ועל-כן נמשל מלכות דוד ללבנה שהיא מתחדשת בכל עת שמרמוז על פנסת-ישראל בחינת מלכות דוד שכלול מהם, שצריכים להתחדש בעבודתם בכל עת כדי שיזכו להתחדש לעתיד, כמו שאנו אומרים 'וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה וכו' ברוך אתה ה' מחדש חדשים', מחדש דייקא פני"ל, ואז אומרים 'דוד מלך ישראל חי וקים', כי זה עקר החיות כשמתחדשים בכל עת פני"ל, עין שם נפלאות שמבאר שם כל ענין התפלין על דרך זה, לזכות על-ידי התפלין לחדש החיות בכל עת שזה עקר חיים ארכים, ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל 'המניח תפלין זוכה לחיים', וזה שאומרים בהלשם יחוד שקודם תפלין יומשפע מצות תפלין יתמשך עלי להיות לי חיים ארכים, עין שם ותראה התחזקות עצום ונפלא מאד :

ט

עוד מבאר בלקוטי הלכות (הלכות גולה הלכה ה') מה שאמרו רבותינו ז"ל 'אין להקדש אלא מקומו ושעתו', הינו מי שרוצה להקדיש עצמו בקדשת ישראל, עקר עצתו שידע שאין לו אלא מקומו ושעתו, הינו אותה השעה והמקום שעומד בו, ולא יחשב על שעה אחרת ועל מקום אחר כלל, רק ישתדל ויתגבר לקדש את עצמו באותה השעה והמקום, כי השעה האחרת והמקום האחר הוא ענין אחר לגמרי וכו', (ועין עוד מזה לעיל אות ב) :

י

בלקוטי הלכות הלכות קריאת התורה הלכה ו' אות מבאר הדין הפתוב בשלחן ערוך 'מקום שמפסיקין בשבת בשחרית משם מתחילין בשבת במנחה ובשני וחמישי ובשבת הבא', ומקורו הוא מהמשנה דמגילה פרק ג', וזה לשון המשנה 'בשבת במנחה ובשני וחמישי קורין כסדרן ואין עולין להם מן החשבון'. הינו כי עקר קריאת התורה בצבור הוא לעורר ולהמשיך בחינת נתינת התורה מחדש, שיהיו דברי תורה חדשים אצלנו כאלו היום נתנו, שבשביל זה נאמר אצל נתינת התורה "ביום הזה באו מדבר סיני", ופרש רש"י 'שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו ביום זה ניתנו'. כי כל מי שרוצה לחוס על עצמו ולחשב על תכליתו הנצחי צריך שאיך שהוא יהיה בעיני עצמו כבריה חדשה, כי באמת האדם נעשה בכל יום כבריה חדשה, שבשביל זה מברכין ברפת השחר כמבאר בשלחן ערוך. ועל כן איך שהוא צריך שתהיה העבודה שעוסק בכל יום חדשה אצלו לגמרי, כי כל אחד מישאל עושה כמה מצות בכל יום, ציצית ותפלין וכיוצא. אך העקר שיראה לישוב דעתו בכל יום, שזה היום שעומד בו עדין לא היה בעולם, וכן לא יהיה עוד היום הזה בעולם. והעבודה לה' יתברך שצריכין בזה היום היא חדשה לגמרי, ורק עליך נפל חובת היום, על זה האדם שעומד באותו הדור, באותו היום, שהוא דייקא צריך לעסק בעבודה זאת, ולא מלאך ולא שרף, ואפילו נשמות הצדיקים שבגן עדן העליון אינם יכולין להשלים העבודה הזאת, רק "חי חי הוא יודוך כמוני היום", כמוני היום דייקא, הינו כמו שאני היום באיזה מדרגה פחותה

שהוא, אף-על-פי-כן מאחר שאני חי, אני דייקא צריך להודות לך. ועקר העצה לקיום התורה הוא להתחיל בכל פעם מחדש, ואפילו אם אין יכולים לעשות כלום מגדל התגרות הבעל-דבר, אף-על-פי-כן יתחיל בכל פעם להזמין את עצמו מחדש לעבודתו יתברך, שזה בחינת השם אהי"ה שפרושו 'אנא זמין למיהוי', כמובא בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו', ולא יפול בדעתו כלל מחמת זה שהתחיל ולא גמר, ואדרבא נפל עוד הפעם יותר, כידוע שרב הנפילות של כל אדם הוא רק מחמת זה, אבל הוא צריך לסלק מדעתו ולשפח כל זה, ולא יעלה אצלו בחשבון כלל מה שהתחיל כמה פעמים ולא גמר, רק יחזק עצמו להתחיל עוד הפעם, ולפעמים צריכין להתחיל גם ביום אחד כמה וכמה התחלות חדשות, עד שאחר-כך מצטרפין כל התחלות הנ"ל ובאים לעזרתו להתחיל ולגמר עבודתו בשלמות כראוי, כי אפילו מי שחטא כל ימיו ושב באחרונה מוחלין לו הכל כמו שאמרו רבותינו ז"ל^ו, מפל שפן מי שכבר התחיל כמה פעמים לשוב אליו יתברך רק לא זכה לגמר עבודתו, בוודאי יבואו כל ההתחלות לעזרתו לגמר עבודתו בשלמות כראוי.

וזה שמדקדק התנא (בהדין של קריאת התורה שהוא כדי לעורר את האדם שיתחיל בכל פעם מחדש כנ"ל) בלשונו הקדוש ואין עולין להם מן החשבון, שפרושו בפשיטות שהקריאה שקראו שלוש פעמים ב' וה' ובשבת במנחה אין עולין להם מן החשבון כלל, כאלו לא התחילו לקרות הסדר כלל רק צריכין להתחיל בשבת הבא מתחלת הסדר, וכן הוא ממש לענין עצה הנוראה הנ"ל, שלא יעלה לו בחשבון כל מה שהתחיל כמה פעמים ולא גמר, רק יתחזק להתחיל עוד הפעם, ואז כשיתחזק בזה בוודאי יגמר כראוי, שזה בחינת מה שבשבת גומרין הסדר בשלמות כראוי, ואלו השלושה פעמים שמתחילין ולא גומרין הם כנגד השלושה שמות אהי"ה שאמר הקדוש-ברוך-הוא למשה בעת ששלח אותו לגאול את בני ישראל ממצרים, כי אהי"ה הוא בחינת התחלה כנ"ל, ובפעם הרביעי גילה לו השם הוי"ה שבו תלוי כל התקונים בשלמות כראוי, עין שם ותראה נפלאות רבות:

יא

וכל זה שמבאר בהלכות הנ"ל אות שלא יבלבל את האדם מה שעבר עליו מקדם ואחר-כך כמבאר לעיל, כל זאת כלול בהדבור שאמר אדמו"ר ז"ל לאחד (שיחות הר"ן רפ"ו) 'שוב יום אחד לפני מיתתך, ודחק ומשך תבת יום אחד. וכונתו היה לענין מה שמפיל את האדם מזה שרואה שלפעמים מתעורר קצת לה' יתברך, אבל קודם ואחר-כך היה מה שהיה כפי מה שעובר על כל אחד לפי בחינתו, ומחמת זה נופלים רבים מעבודתם כידוע, ועל כן גער עליו אדמו"ר זצ"ל, ואמר לו שוב יום אחד לפני מיתתך, כלומר שאפילו לא תזכה כל ימי חייך קודם שתמות, כי אם לשוב לה' יתברך יום אחד בלבד, גם זה טוב מאד ויקר בכל הו"ו. וכן מובן מדבריו ז"ל במקום אחר^ו, שבאחרית הימים האלה בעוקבתא דמשיחא בסופו שהסטרא-אחרא מתגברת, צריך כל אחד לחזק עצמו עוד יותר, ויחיה עצמו בזה אשר זכה על-כל-פנים לחטוף איזה נקודה טובה בשעה אחת מפל היום, ובזה מכרח האדם להחיות עצמו ולא יפול משום דבר, ועל-ידי-זה יזכה בוודאי לתשובה שלמה וכמבאר בהתורה אזמרה

לְאֶלְקֵי בְעוֹדֵי לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן רפ"ב עַל פְּסוּק "וְעוֹד מְעַט וְאִין רְשַׁע", דְּכַשְׁמַחִין עֲצָמוּ בְּהַעוֹד מְעַט טוֹב שֶׁחֲטָף בְּזָה הָעוֹלָם שֶׁבְּזָה אֵינוֹ רְשַׁע, עַל יְדֵי זֶה וְהַתְּבוּנָתָּה עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינָנוּ, הֵינּוּ שְׂלֵא יְהִיָּה בְּאֶמֶת עַל מְקוֹמוֹ הַרְאִשׁוֹן, עֵין שָׁם :

יב

בְּלְקוּטֵי מוֹהַר"ן סִימָן רפ"ד מְפָרֵשׁ מֵה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שַׁבָּת ל"א) שְׁשׂוֹאֲלִין אֶת הָאָדָם בְּיוֹם הַדִּין 'קִבַּעַת עֵתִים לְתוֹרָה', הֵינּוּ כִּי קִבַּע הוּא לְשׁוֹן גִּזְלָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְקִבַּע אֶת קוֹבְעֵיהֶם נִפְשֵׁ" 0, וְשׂוֹאֲלִין אֶת הָאָדָם אִם קִבַּע וְגִזַּל מִן הַזְּמַן שֶׁהָיָה טְרוֹד בְּעַסְקוֹ עֵתִים לְתוֹרָה, כִּי צָרִיךְ לְחַטּוֹף לְגִזַּל מִתּוֹךְ הַטְּרָדָא וְהַעֲסָק, עֵתִים לְתוֹרָה :

יג

עוֹד שָׁם בְּלְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ל"ד כְּתַב שָׁם בְּזָה הַלְּשׁוֹן : כְּתוּב "חֲרַפָּה שְׁבָרָה לְבִי" 0, הֵינּוּ הַחֲרַפּוֹת וּבְזִיוּנוֹת (שֶׁהֵם הַתְּאֻוֹת רְעוּת וְהַאֲהָבוֹת רְעוּת שֶׁהֵם לְחַרְפָּה עַל הָאָדָם) שׁוֹבְרִין לְבוֹ שֶׁל אָדָם, וְהַתְּקוּן הוּא עַל-יְדֵי שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת לְבוֹ לְהַנְקִדָּה הַשְּׂיִיד לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְּבַטַּל הַחֲרַפָּה הַשׁוֹרָה עַל לְבוֹ, עֵין שָׁם כָּל הַמְּאָמֵר, וּמּוֹבָן שָׁם כִּי מַחְמַת שֶׁהָאֲהָבָה דִּקְדָּשָׁה שׁוֹרָה אֶצֶל הַנְּקִדָּה דִּקְדָּשָׁה, ו"עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֲהָבָה" 0, שֶׁאֲפִילוֹ אִם אֶחָד פּוֹשַׁע נֶגְדַּ חֲבֵרוֹ, אֲבָל עַל-יְדֵי הָאֲהָבָה שֵׁישׁ לוֹ עָלָיו אֵינוֹ מַחְרַפְהוֹ, וְכֵן בְּרוּחָנִיּוֹת גַּם-כֵּן, עַל-יְדֵי שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת לְבוֹ לְהַנְקִדָּה דִּקְדָּשָׁה שֶׁשָׁם שׁוֹרָה הָאֲהָבָה דִּקְדָּשָׁה, אֲזֵי עַל-יְדֵי הָאֲהָבָה דִּקְדָּשָׁה נִתְּבַטַּל הַחֲרַפָּה שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת הָאֲהָבוֹת רְעוּת עֵין שָׁם.

וְעֵין בְּלְקוּטֵי הַלְּכוֹת הַלְּכוֹת מְלַמְּדִים הַלְּכָה ד' אוֹת, שֶׁמְבַאֵר שָׁם מֵה שֶׁדִּקְדַּק אָדְמוּר"ר ז"ל בְּלְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ 'לְהַנְקוּדָה הַשְּׂיִיד לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת', כִּי בְּכָל עֵת וְזִמָּן וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, בְּאֵיזָה מְדֻרְגָּה וּבְאֵיזָה עֲנָן שֶׁהָאָדָם בּוֹ, יֵשׁ תְּמִיד אֵיזָה בַּחֲנִינֵת נְקוּדָה טוֹבָה וְקְדוּשָׁה שֵׁיכוֹל הָאָדָם לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְהַנְקִדָּה הַהוּא הַשְּׂיִיד לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת דְּיִיקָא, עַד שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִתְּבַטַּלוּ כָּל הָאֲהָבוֹת רְעוּת הַשׁוֹרִין עַל לְבוֹ, וְיִתְּתַקֵּן הַכָּל בְּשִׁלְמוּת. כִּי זֶה רוֹאִין בְּחוּשׁ שְׁבוּדָאֵי אֵין דּוּמָה הָעֲבוּדָה שֶׁהָאָדָם עוֹבֵד אֶת ה' יִתְּבַרְךָ בְּשַׁבָּת וְיוֹם-טוֹב, לְהַעֲבוּדָה שֶׁבְּשִׁשֶּׁת יְמֵי חוֹל, וְכֵן הָעֲבוּדָה שֶׁבְּבִיתוֹ לְהַעֲבוּדָה שֶׁבְּדֶרֶךְ, כִּי בּוֹנֵדָאֵי בְּדֶרֶךְ אֵינוֹ יְכוֹל לְעַסֵּק כָּל-כֶּךָ בְּתוֹרָה כְּמוֹ בְּבִיתוֹ, אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן גַּם בְּדֶרֶךְ אֵין הָאָדָם פְּטוּר לְגַמְרֵי חֵס-וְשָׁלוֹם מְעַבֹּדֵת ה', רַק שְׁגַם בְּדֶרֶךְ 'צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ לְהַנְקִדָּה הַשְּׂיִיד לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת' כְּפִי הָעֵסֶק שֶׁעוֹסֵק בּוֹ אֲזֵי, וְזֶה בַּחֲנִינֵת "וְדַבְּרַת בָּם בְּשַׁבָּתָהּ בְּבִיתָהּ וּבְלִכְתָּהּ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבָּהּ וּבְקוּמָהּ" 0, כִּי תְּמִיד צָרִיכִין לְדַבֵּר בְּתוֹרָה וְיִרְאֵת שְׁמִים, וּלְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְהַנְקִדָּה הַשְּׂיִיד לְלְבוֹ בְּעַת הַהוּא כְּפִי הָעֵת, אִם הוּא בְּבִיתוֹ אוֹ בְּדֶרֶךְ, בְּיוֹם אוֹ בְּלַיְלָה, כִּי לְכָל עֵת וְזִמָּן לְכָל חַפְצֵי. וְעַל-פִּי רוֹב מַצּוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בְּעַת וּבְזִמָּן, וְצָרִיכִין לְקַבֵּל הַנְּקִדָּה כְּפִי הָעֵת וְהַזְּמַן, כְּגוֹן בְּיְמֵי חוֹל מְקַבְּלִין אוֹר הַנְּקִדָּה עַל-יְדֵי תְּפִלִּין, וּבְשַׁבָּת וְיוֹם-טוֹב עַל-יְדֵי קְדָשֶׁת עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם, בְּפִסָּח עַל-יְדֵי אֲכִילַת מַצָּה וְכוּ', וּבְסִפּוֹת עַל-יְדֵי סִפָּה וְלוּלָב וְכוּ', בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַל-יְדֵי שׁוֹפָר וְכוּ', וְכֵן בְּשִׁאֵר זְמַנִּים קְדוּשִׁים, וְכֵן אֲפִילוֹ הַמַּצּוֹת הַנוֹהֲגוֹת בְּכָל זְמַן, בּוֹנֵדָאֵי גַם-כֵּן 'אֵין

יום דומה לחברו ואין אדם דומה לחבירו⁰, כי ביום זה מזמין לו ה' יתברך מצוה זו כדי לקבל על ידה אור הנקדה הקדוש, וביום אחר מזמין לו ה' יתברך מצוה אחרת. וכן בין בני אדם, יש צדיק שעוסק ביותר במצוה זאת, וצדיק אחר עוסק ביותר במצוה אחרת, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל⁰ 'אביך במאי זהיר טפיי, והכל כפי הנקדה השייך ללבו של זה האדם בפרטיות בעת ההוא דייקא. וכן אין הלמוד של כל יום דומה לחברו על-פי רוב, כי היום עוסק בהלכה זאת, ולמחר בהלכה אחרת, וזה גם-כן בחינת השיר של יום, שבכל יום יש בו שיר מיוחד כפי הנקדה הקדוש השייך לכללות לבבות בני ישראל באותו היום, וזה גם-כן בחינת הסדרים של התורה שבכל שבוע קורין סדר אחר בתורה וגם הסדר נחלק לשבעה פרשיות נגד שבעת ימי השבוע, הכל כדי לקבל בכל שבוע ובכל יום אור הנקדה השייך ללבו בעת הזאת דייקא.

ואף שבוודאי אי-אפשר להאדם לידיע כל זה בפרטיות בכל עת מה הוא הנקדה השייך ללבו בעת וברגע הזאת דייקא, אבל הוא צריך להאמין תמיד בכל מקום שהוא ובכל עת וזמן ובאיזה מדרגה שהוא אז, בעליה או בירידה חס-ושלום, שבוודאי יש עתה בחינת נקודה טובה השייך ללבו בעת הזאת דייקא שהוא צריך לקשר עצמו אליה דייקא, שעל-ידי-זה יתקן מכל מקום שהוא, ובאמת צריכין תפלות ותחנונים הרבה לזכות ולמצא הנקדה השייך ללבו בעת הזאת דייקא. וזה בחינת "על זאת תפלל כל חסיד אליך לעת מצא"⁰, לעת מצא דייקא, שיזכה תמיד למצוא הנקדה כפי העת והזמן. ואם יזכה לחזק עצמו בתפלה והתבודדות, על-ידי-זה בונדאי יזכה למצוא הנקדה ולקשר עצמו אליה ועל-ידי-זה יתקן הכל:

יד

בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל"ג כתב, "יש שני מיני ימים ימי טוב וימי רע, והמדות נקראים ימים כמו שכתוב⁰ "ומדת ימי", וצריך כל אחד להכניע הימי רע נגד הימי טוב, ואז הימי טוב יתראו ויאירו ביותר, וזה "ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה"^(קהלת ז,) הינו שהכתוב מזהיר שצריך האדם להסתכל ולראות שם בהמי רע היטב היטב, ובונדאי ימצא שם ימי טוב הינו תורה וכו' עין שם. ועין בלקוטי הלכות הלכות הלואה הלכה ה' אות, שזה היה החטא של אדם הראשון שלא התגבר להכניע הימי רע תחת הימי טוב, ואכל מעץ הדעת טוב ורע דייקא, ועליו דרשו רבותינו ז"ל⁰ 'אויל ביום יודע כעסו', ביום דייקא בחינת "כי ביום אכלך ממנו וכו'⁰, ביום דייקא, כי עקר הפגם הגיע בהיום, שלא השתדל למצוא הטוב שבאותו היום להגבירו על הרע וכו' עין שם. ועין בלקוטי הלכות הלכות חנוכה הלכה ג', מבאר שם כי לכל אדם יש ימי טוב וימי רע שזה בחינת שבע שני השבע ושבע שני הרעב, וכשהימי רע שהם בחינת שבע שני הרעב מתגברים אז יכולים לשפח כל הטוב לגמרי חס-ושלום, בחינת "ונשפח כל השבע וכו'". ועל-כן כשאדם זוכה לאיזה טוב לבחינת ימי טוב צריך להשתדל אז להרבות מאד במעשים

טובים ובעסקי התורה כל מה שיוכל בבחינת 'כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה עד שאתה בכחך כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכמו שכתוב "וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה". ואז כשמתגברין חס-ושלום אחר-כך ימי הרעה על האדם הוא צריך להשתמש עם כח הטוב שקבץ בימי הטוב שהיה לו בתחלה, ועל-ידי-זה יוכל להתגבר גם אז ולהכניע הימי רע, שזה בחינת האוכל שאסף יוסף בשבע שני השבע "כי למחיה שלחני אלהים וכוי להחיות עם רב". כי יכולין להחיות את עצמו ולהתגבר על הימי רע על-ידי הטוב שאסף בימי הטוב:

טו

לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס' "צריך האדם לראות להאריך ימיו הינו שיראה שכל יום וכל שעה שבא אחר-כך שתהיה ארוכה וגדולה ורחבה יותר בתוספות קדושה וכן בכל פעם ופעם ובכל יום ויום יראה להרחיב ולהאריך ימיו בתוספות קדושה וטהרה, וזה עקר אריכות ימים, כי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כל אחד ואחד בתחלה הוא קצר, הינו שבתחלת היום קשה עליו מאד העבודה שצריך לעשות באותו היום, ועל-כן צריכין לזה התגברות גדול מאד בכל יום ויום לבל יפול מזה שרואה בידות העבודה בכל יום, רק יתחזק בכל יום להתחיל מן המצר והדחוק והכבדות הגדול כפי מה שיוכל להתגבר, ואחר-כך יהיה מתרחב והולך בעבודתו יתברך, וכל שעה ושעה שבא אחר-כך יראה להגדילה ולהרחיבה בתוספות קדושה, וכן כל יום ויום מימי חיו שבא אחר-כך יהיה מתרחב והולך בתוספות קדושה יתירה מיום שלפניו, וכן לעולם, וזה עקר אריכות ימים, וזה זוכין על-ידי יראת השם בחינת "יראת ה' תוסיף ימים", עין שם, ובספר לקוטי עצות אות יראה. ועין בלקוטי הלכות הלכות גנבה הלכה אות שכתב שם שזה עקר ענין יציאת מצרים שאנו צריכין להשתדל לצאת ממצר למרחב, שזה עקר אריכות ימיו של האדם כנ"ל, ולא ידחה עצמו בעבודתו על יום מחר, כי באמת בכל יום הוא כד שבתחלתו הוא קצר מאד. וזה ענין מצות ספירת העמר בתחלת הלילה אחר יציאת מצרים, כי צריכין לשמור את האדם מתחלתו להגדילו ולהאריכו בתוספות קדושה, כי כל ימינו מנויים וספורים אצלו כמו שכתוב "כי שנות מספר יאתיו", ועל-ידי-זה זוכין אחר-כך לקבלת התורה עין שם, וגם עין בלקוטי מוהר"ן תנינא שעל-ידי אריכות ימים הנ"ל נעשה התגלות אמונת הרצון, שהכל מתנהג ברצונו יתברך, וזוכין על ידי זה ליראת השם, ומפרש בלקוטי הלכות הלכות כלי היין הלכה א' אות, כי מחמת שהיראה בעצמה נמשכת מאריכות ימים כנ"ל, על-כן זוכין על ידה לאריכות ימים הנ"ל, בחינת "יראת ה' תוסיף ימים":

טז

בלקוטי הלכות הלכות אונאה הלכה ב' אות כתב, עקר עבודת האדם הוא לתקן בחינת שבירת כלים פיזוע, שממש נמשכין כל הפגמים וכל הקלקולים, ועקר התקון הוא על-ידי אור האהבה דקדושה שעל-ידי-זה נתבטליו כל האהבות רעות וכל הפגמים (כמובא לעיל אות י"ג), והנקדה הקדושה

היא בחינת יו"ד, והיא מאירה לכלל העולם שהוא בחינת וא"ו שנברא בששת ימי המעשה, והארת כל יום משנה מחברו, כי בונדאי אין כל הימים שוים, וכל יום יש לו גבול בפני עצמו כפי ההארה שמקבל מהנקדה שמאירה בכל יום לפי בחינתו, ועל-כן צריכין לחזר בתשובה בכל יום ויום, ולתקן כל הקלקולים והפגמים באותו יום דייקא שפגם בו חס-ושלום, קודם שיפגס יום השני, כמובא בכל הספרים שזה בחינת מה שצריכין להתנדות בכל לילה דייקא על כל מה שעשה, כי הארת כל יום משנה מחברו, ועל-כן אי-אפשר לתקן בשלמות כי אם באותו היום בעת שמאירה עדין הנקדה של אותו היום דייקא, כי ביום שלאחריו אי-אפשר לתקן בשלמות כל-כך מה שפגם מאתמול, מחמת שהארת הנקדה של יום המחרת משנה משל אתמול, נמצא שביום המחרת כשרוצים לתקן פגם יום הקודם צריכים בחינת בנן עולם מחדש, לחדש לגמרי היום שעבר ולהמשיך עכשו הארת הנקדה של אתמול שעל-ידי-זה עקר התקון, וזה בחינת שנוי מעשה בראשית, ועל-כן התקון קשה ביותר. אבל באותו יום מאחר שעדין מאירה הנקדה של אותו היום יוכל לתקן בקל. אך אף-על-פי-כן בונדאי מועיל תשובה לעולם אף אם לא תקן מיד מה שפגם ולא שב תקף באותו יום שפגם דייקא, רק שאז צריף להרבות בתחנונים וריצויים חדשים ביותר :

יז

בספר נחת השלחן כתיבות יד כתב בהלכות פסח סימן תנ"ג על-פי הידוע בספרים כי היצר הרע נקרא חמץ, שעל-כן לא יניחו העסה בלי עסק אפילו רגע אחת, כי צריף לידע שהשונא עומד ואורב עליו מכל צד ובכל רגע, ועקר שליטתו בעת שהאדם פנוי ובטל מעסק תורה או מצוה :

יח

תקון הזכרון צריכין ליזהר מאד בכל יום ויום, הינו לשמור את הזכרון בכל יום דייקא, דהינו להזכיר את עצמו בכל יום ויום בעלמא דאתי. כי עקר השכחה נמשך על-ידי רבוי הזמן, פנראה בחוש שעל-ידי אריכת הזמן נשכח הדבר, כמו שכתוב "ברבות הימים הכל נשכח", כי עקר בחינת השכחה נאחז מבחינת השינויים שיש בעולם בכל יום ובכל עת, כי ה' יתברך עושה נפלאות בכל עת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשיתו ובכל יום עולה השמש בבקר ושוקע בערב, ואין יום דומה לחברו כי יש שנויים גדולים בכל יום ויום, כי בכל יום ויום מתבררים ועולים ניצוצות חדשים שלא נתבררו עדין מימות עולם כמובן בכונות. וגם בגשמיות רואין בחוש שיש שנויים בכל יום, ואין שום יום דומה לחברו, הן בעצם היום, שבזה היום קר ביותר, ובזה היום ענן וגשם, וכיוצא בזה שנויים רבים בענין האויר והרוח ושאר ההתהוות שבזמן, שבכלם יש בהם שנויים רבים בכל יום ויום, כי ה' יתברך משנה עתים בתבונתו.

וכן במאורעות האדם ותנועותיו ומחשבותיו והנהגותיו יש בהם שנויים רבים בכל יום ויום מי שמסתכל עליהם, ומרבוי השינויים האלה שבכל יום נמשך השכחה, כי הם מטרידין את האדם מלזכור בעלמא דאתי,

וְכַנְרָאָה גַם בְּחוּשׁ קֶצֶת שֶׁבְכָל יוֹם וְעַת הָעוֹלָם מְסַפְּרִים מֵהַשִּׁינוּיִים שֶׁהָיוּ
קֹר בְּיוֹתֵר, וְהָיוּ חֹס, וְהָיוּ צָרִיכִין מְטֵר, וְהָיוּ רַבּוּי מְטֵר, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה,
וּבְעֵתֵים הַלְלוּ הַפְּרָנְסָה בְּדַחֲקָה, וּבַפְּרָט הַשִּׁינוּיִים שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד בַּפְּרָטִיּוֹת,
שֶׁזֶה מְטֵרִיד אוֹתוֹ הָעֲשִׂירוֹת וְהַמְּשָׂא-וּמִתָּן, וְזֶה מְטֵרִיד אוֹתוֹ הָעֲנִיּוֹת
וְהַדְּחָקוֹת, וְזֶה טֵרִיד לְגִדְל בְּנָיו וּבְנוֹתָיו, וְזֶה יֵשׁ לוֹ צֶעַר גְּדוֹל בְּנִים רַחֲמָנָא
לִיְצָלוֹ, וְזֶה הוּא חֲשׂוּכֵי בְּנִים, וְזֶה מְסַפֵּר מִמְּאֲרָעוֹת הַמְּלַחְמוֹת שֶׁנִּשְׁמָע
עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שְׁנוּיִים וּפְרָטִים רַבִּים לְאִין תְּכַלִּית שִׁמְטֵרִידִין
אֶת הָאָדָם בְּכָל יוֹם כְּאִלוֹ זֶה הָיוּ אֵינוֹ נֶחְשָׁב לוֹ לְזִמְן הַיּוֹתוֹ וְקִשָּׁה לוֹ
לְעִבּוֹד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּשִׁלְמוֹת מַחֲמַת הַשִּׁנוּי וְהַבְּלָבוֹל
שֶׁבְּאוֹתוֹ הַיּוֹם.

וּבְאֻמַּת ה' יִתְבָּרַךְ מְצַמֵּץ עֲצָמוֹ מֵאִין סוּף עַד אִין תְּכַלִּית עַד נְקוּדַת
הַמְּרָכָז שֶׁל עוֹלָם הַגִּשְׁמִי הַזֶּה שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד עָלָיו בְּמִקוֹמוֹ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
וּבְאוֹתוֹ הַשְּׁעָה דְיִיקָא, וְהוּא מְזַמֵּן לוֹ מִחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה בְּכָל יוֹם וְיוֹם
לְפִי הַיּוֹם וּלְפִי הַמְּקוֹם וּלְפִי הָאָדָם, וּמְרַמֵּז לוֹ בְּהֵם דְיִיקָא רְמִזִּים

לְהִתְקַרֵּב לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, (נִפְמַבְּאָר בְּלִקוּטֵי מוֹתֵר"ו חֶלֶק א' סִימָן נ"ד שֶׁצָּרִיכִין לְשַׁמּוֹר אֶת הַזְּכָרוֹן
בְּכַלִּיּוֹת וּבַפְּרָטִיּוֹת, בְּכַלִּיּוֹת כֶּף רְאוּי לְהִיּוֹת מִנְהַג יְרֵאֵי הַשֵּׁם תִּכְרֵף בְּבִקְרָה בְּהַקִּיצוֹ מִיַּד כְּשִׁפְתַּח אֶת עֵינָיו קוֹדֵם
שִׁנְיַת־חֵיל שׁוּם דְּבַר וְזָכוֹר מִיַּד בְּעִלְמָא דְאַתִּי, וְאַחֲרֵי-כֵן יַעֲשֶׂה זֹאת בַּפְּרָטִיּוֹת לְהַבִּין הַרְמִזִּים שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁמְלַבֵּישׁ
לוֹ בְּכָל מַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁמְזַמֵּן לוֹ בְּכָל יוֹם כְּדֵי לְקַרְבוֹ עַל-יְדֵי-זֶה לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, עֵין שֵׁם נִפְלְאוֹת) וְיָמִי

שֶׁזֹּכֶה לְהַגְדִּיל דְּעֵתוֹ בְּהֵם כְּשֶׁאֵף-עַל-פִּי-כֵן הוּא מְאָמִין בְּאֻמוּנָה שֶׁלְמָה
שֶׁבְכָל הַשִּׁנוּיִים וְהַמְּאֲרָעוֹת שֶׁבְזִמְן וּבְאָדָם וּבְמִקוֹם בְּכָלִם מְלוּבֵשׁ
אֱלֹהֵיָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא מְצַמֵּץ עֲצָמוֹ בְּהֵם דְיִיקָא כְּבִיכּוֹל כְּדֵי לְקַרְבוֹ
לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ כַּנִּ"ל, אֲזִי נִתְנוּסָף לוֹ יְדִיעָה וְהַפְּרָה חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם,
וְהַשְׁתוֹקְקוֹת וְכִיסוּפִין חֲדָשִׁים וְנִפְלְאִים בְּכָל עֵת אֱלֹו יִתְבָּרַךְ, וְלְעִבּוֹדָתוֹ,
וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁמִירַת הַזְּכָרוֹן בְּכָל יוֹם בְּהַקִּיצוֹ מִשְׁנֵתוֹ וְאַחֲרֵי-כֵן כַּנִּ"ל.

אָבֵל אֶת "זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים", וְהַקְּלָפָה קִדְמָה לְפָרִי, עַל-כֵּן הַבַּעַל
דְּבַר נֶאֱחָז בְּאִלוֹ הַשִּׁנוּיִים, וּמְטֵרִיד אֶת הָאָדָם וּמְבִיאוֹ לִידֵי שְׂכָחָה עַל-יְדֵי
הַשְּׁנוּיִים דְיִיקָא, כִּי עֵקֶר אֲחִיזָתוֹ הוּא בַּהַשִּׁנוּיִים, כִּי מִשָּׁם אֲחִיזַת
הַכְּפִירוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת הַיֵּצֵר הָרַע כְּפִידוּעַ. וְעַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם מְאֹד לִיְזַהֵר
בְּכָל יוֹם דְיִיקָא לְשַׁמּוֹר אֶת הַזְּכָרוֹן בְּכַלִּיּוֹת וּבַפְּרָטִיּוֹת כַּנִּ"ל, וְצָרִיכִין
לְדַעַת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְלֵא רַחֲמִים, וְהוּא מְסִיבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ בְּתַחבּוּלוֹתָיו,
וּמְצַמֵּץ עֲצָמוֹ בְּכַמָּה צִמְצוּמִים שׁוֹנִים בְּכָל עֵת וּמְרַמֵּז לְכָל אָדָם בְּכָל זְמַן
וּבְכָל מְקוֹם רְמִזִּים שׁוֹנִים לְהִתְקַרֵּב לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּפִי מַעֲשָׂיו עֲכָשׁוּ, כִּי
בּוֹדָאֵי בְיוֹם אֲתָמוֹל שֶׁהָיָה הָאָדָם בְּמַדְרָגָה אַחֲרַת לְמַעְלָה מֵעֵתָה אוֹ
לְמַטָּה מֵעֵתָה, הָיָה צָרִיךְ רְמִזִּים אַחֲרִים, וְעֲכָשׁוּ כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ עֵתָה שֶׁהֵיטִיב
מַעֲשָׂיו אוֹ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם לְהַפּוֹדֵךְ שֶׁקְלָקֵל וּפְגָם בְּאִיזָה תְּאֵוָה אוֹ עֲבָרָה חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם רַחֲמָנָא-לִיְצָלוֹ, עַל-כֵּן הוּא צָרִיךְ עֲכָשׁוּ רְמִזִּים אַחֲרִים לְהִתְקַרֵּב
לְעִבּוֹדָתוֹ כְּפִי מַעֲשָׂיו עֲכָשׁוּ בְּאֲשֶׁר הוּא שֵׁם עֵתָה.

וְהַכָּלל שֶׁאִין שׁוּם הַתְּנַצְלוֹת לוֹמֵר שֶׁעֲכָשׁוּ בְּאוֹתוֹ הַעֵת וּבְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם אֵי-
אֲפֹשֶׁר לוֹ לְזָכוֹר אֶת ה' יִתְבָּרַךְ, כִּי אֲדַרְבָּא שֵׁם דְיִיקָא בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם
וְדְיִיקָא בְּאוֹתוֹ הַעֵת בּוֹדָאֵי יֵשׁ לָךְ רְמִזִּים הַמְּיַחֲדִים לָךְ דְיִיקָא, כְּפִי
מְדַרְגָּתְךָ עֲכָשׁוּ דְיִיקָא כְּפִי מַה שֶׁהֵיָא לְשַׁבַּח אוֹ לְגַנְאֵי, וְאַתָּה בְּמִקוֹמְךָ הַזֶּה
בְּאוֹתוֹ הַעֵת דְיִיקָא תּוֹכֵל עֲכָשׁוּ דְיִיקָא לְזָכוֹר אֶת ה' יִתְבָּרַךְ וְלְשׁוֹב אֱלֹו
יִתְבָּרַךְ, 'כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְצַמֵּץ עֲצָמוֹ מֵאִין סוּף עַד אִין תְּכַלִּית מִתַּחֲלַת

נקודת הבריאה וכו', ומרמז רמזים לכל אדם בכל יום ובכל מקום לפי האדם ולפי העת ולפי המקום דייקא' כמבאר בלקוטי מוהר"ן סימן ל"ד הנ"ל, והבן היטב דברים אלו למעשה ולהנהגה ועצה טובה ויערב לך מאד בעזרת ה' יתברך.

כי זה ידוע בדברינו כמה פעמים שאין שום יאוש בעולם, כי ה' יתברך מלא רחמים ורחף בתשובתו של כל הרשעים תמיד, והוא חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, ועל-כן כל אדם ואדם לפי מעשיו עכשו, שכבר ירד ונתעה למקום שירד ונתעה, אז ה' יתברך מצמצם עצמו ומרמז לו רמזים כפי הראוי לו עכשו במקומו ושעתו. ומי שאין לו שכל להעמיק בזה בדעתו, צריך על-כל-פנים להאמין בזה באמונה שלמה, ואז יוכל לזכור את השם בכל המדרגות שבעולם למעלה או למטה חס-ושלום, ובכל מקום ובכל זמן : (לקוטי הלכות הלכות שו"כ הלכה ג' עין שם נפלאות).

יט

כל הזמן של האדם שהם כל ימי חייו הם בחינת המתנה, שאומרים לו שימתין הזמן של ימי חייו, שיתישב בו בכל יום ובכל עת, שעל-ידי-זה יזכה להשיג בכל עת מה שישגי, עד שיזכה ביום קצו וסופו לעלות עם כל הימים והזמן של ימי חייו ששהה בזה העולם, לעלות למקום שיעלה ולהשיג מה שישגי, שהם בחינת אורות הצחצחות שזוכין הצדיקים בחינת "והשביע בצהחות נפשך" אשרי להם.

ועקר כל זה זוכין על-ידי עשיית המצוה בשמחה כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ד, כי שמחה הוא החיות והקיום של כל ימי האדם. כי באמת אין שום זמן כלל, כי הזמן פורח מאד מאד כצל עובר וכאבק פורח וכענן פלה וכו', כי העבר אין והעתיד אינו עדין וההנהגה כהרף עין' וכמובא בספרים, 'וימי חיינו הבל', "הבל הבלים", כמו שמובא במדרש קהלת פרק א' כהבל של הפלי השביעית וכו' שאין בו שום ממשות' וכו', ואין נשאר מפל הזמן העבר וההנהגה והעתיד רק מה שחוטפין מעט איזה טוב, תורה ותפלה וצדקה ומעשים טובים ורצון והשתוקקות נמרץ לה' יתברך והתקרבות לצדיקים וחברים אמתיים.

והעקר הוא השמחה שהיא נקודת כל המצות, כי עקר שלמות המצוה היא כשזוכים לעשותה בשמחה, ועל-כן עקר החיות שהיא בזמן הוא רק על-ידי זה היום שזוכין בו לשמחה של מצוה לשמוח בו יתברך, וזה בחינת "זה היום עשה ה'", הינו כי רק זה נקרא יום אשר עשה השם שיהא נחשב לימי חייו, כאשר "נגילה ונשמחה בו" ובעשית מצותיו יתברך שמו. כי הרשעים שאינם זוכים לשמחת המצות באמת אין להם שום חיות, ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל 'שבחיהם קרוים מתים', אבל מי שזוכה לעשות המצות בשמחה הוא זוכה לבוא ולעלות עם כל ימיו ועתותיו למקום שיעלה.

ועל-כן בכל עת שמחה מברכין שהחיינו וכו', כי עקר החיות והקיום של כל ימינו הוא על-ידי שהגיע לזמן הזה של שמחה, שהוא זמנים המקדשים של כל הימים טובים שבהם נתגלה אלקותו יתברך על-ידי גודל הנסים והנפלאות שעשה בהם, שזה עקר השמחה והחיות בבחינת "זה היום עשה ה'" וכו' כנ"ל, וזה פרוש "כי לא הרבה יזכור את ימי חייו

כי האלהים מענה בשמחת לבו", הינו כי שלמה מזהיר את האדם מאד שיזהר מאד להתחזק בשמחה של תורה ומצוות כל ימי חייו, כי מאחר שימי חייו מועטים ופורחים מאד מאד כמו שכתוב "כי לא הרבה" (הינו ימי חייו) והם פורחים כצל עובר כנ"ל, על כן יזכור את ימי חייו, הינו שיזכר להחיותם שיהיה להם חיות וקיום אמתי שיהיה ראויים לקרותם בשם ימי חייו, וזהו על-ידי שמחה דקדשה של תורה ומצוות שהוא כל החיות כנ"ל, וזהו "כי האלהים מענה בשמחת לבו לעשות טוב", דהינו שיהיה מיישב דעתו בזה העולם, לידע האמת שאין שום חיות אמתי כי אם תורה ומצוות כי הם חיינו, ועל-כן היה שמח בהם מאד. וזה כל תכלית וקיום אמתי של כל ימי חייו כנ"ל : (לקוטי הלכות הלכות ברפת הודאה הלכה וי עין שם בפלאות)

כ

צריך האדם כל זמן שמזקין, כל מה שנתוסף ובא לו יום מימי חייו, להוסיף בו תוספות אור קדושה ודעת, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל 'זקני תלמידי חכמים כל זמן שמזקינין דעתן מתישבת עליהם', וזהו 'ויקרא אלקים לאור יום', הינו כי כל יום צריך שיאיר ביותר בתוספות אור קדושה ודעת. אבל כשאין זוכין לבחינה זאת של 'ויקרא אלקים לאור יום'. ואין מוסיפין אור קדושה ודעת, אז מנפילת הדעת הזה יונק הדעת של מצח הנחש שהוא השורש של חכמי הטבע שהם בחינת חיות רעות דורסים וטורפים (ר"ל כי הנחש הוא ערום מכל חית השדה), בחינת אריות ודבים (עין שם מה שמבאר בזה את הכתוב "ובא הארי והדב" הנאמר אצל מלחמת דוד עם גלית הפלשתי), ואז קול שאגתם ששואגים בקולם שהכל מתנהג על-פי הטבע חס-ושלום עולה ומתגבר על קול הקריאה של החגים והימים טובים שמכריזין וקוראין ומגלין שהכל מתנהג רק ברצונו ותבונה, ואין שום דרך הטבע כלל, כי בכל יום-טוב עשה ה' ותבנה עמנו אותות נוראות הפוד דרך הטבע, (ועין בלקוטי הלכות הלכות ערב שמבאר שם שעקר התגלות הרצון של הימים טובים הוא על-ידי הקרבנות של הימים טובים) ואז נשבת שמחת יום טוב. והתקון לזה הוא צדקה, להתמיד בצדקה, כי הצדקה מועלת תמיד להכניע את מצח הנחש וכו' עין שם פלאי פלאות. (לקוטי מוהר"ן תנינא סימן ד' עין שם)

אמר הכותב והמלקט הנה כל הדברים האלה מבארים בנבואת עמוס קאפיטל ה' כמעט להדיא, "הוי המתאווים יום ה' למה זה לכם יום ה' הוא חשך ולא אור" - הינו שאינו בבחינת 'ויקרא אלהים לאור יום' הנ"ל, ועל-ידי-זה - "כאשר ינום איש מפני הארי ופגעו הדוב וסמך ידו אל הקיר ונשכו הנחש", - הינו כי על-ידי-זה יונק מצח הנחש שהוא שרש חכמי הטבע שהם דורסים וטורפים בחינת ארי ודב, וזהו שכופל ומבאר הכתוב, - "הלא חשך יום ה' ולא אור ואפל ואין נוגה לו", - ועל-ידי-זה נשבת שמחת יום-טוב, וזה שמבאר הכתוב תכף - "שנאתי מאסתי חגיכם ולא אריח בעצרתיהם", - וממילא מובן שאז גם הקרבנות הנוגעים לתקון זה אינם לרצון, וזה שמבאר הכתוב, - "כי אם תעלו לי עולות ומנחותיכם לא ארצה ושלם מריאיכם לא אביט הסר מעלי המון שיריך", - שמזמרין הלויים בעת הקרבת הקרבן, - "וזמרת נבליך לא אשמע", - והנה התקון לכל זה הוא להתמיד בצדקה,

וְזֶה שֶׁמִּבְּאֵר הַכְּתוּב תִּכְף, רַק זֹאת תַּעֲשׂוּ, - " וַיִּגַּל כַּמִּים מִשְׁפֵּט וַיְצַדֵּקָה כְּנַחַל אֵיתוֹ", וּפְרָשׁוֹ הַמְּפָרְשִׁים ז"ל שֶׁתִּתְמִידוֹ בַּצְּדָקָה כְּנַחַל שְׁאִינוֹ פּוֹסֵק, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִתְגַּלֶּה מִשְׁפֵּט ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁוֹפֵט וּמְנַהֵג הַכֹּל רַק בְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְהִנֵּה מִבְּאֵר שֶׁם בְּהִתּוֹרָה הַנִּי"ל שְׁעַל-יַדֵּי שֶׁנִּתְגַּלֶּה הַרְצוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה יִרְאֶה לִירוֹא מִפְּנֵי יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נַעֲשֶׂה צְנוּר לְקַבֵּל עַל-יָדוֹ הַשְּׁפָעַת חֶסֶד יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ לַעֲסֹק בְּשׁוּם מְלָאכָה וְעָסַק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָתוֹ שֶׁמִּטְרַדֵּת אֶת הָאָדָם מְאֹד מִעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, רַק יִקְיָם בּוֹ "וְעַמְדוֹ זָרִים וְרַעֲוֵי צִאֲנֵכֶם" עַיִן שֶׁם נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת, וְאִז כְּשֶׁהַפְּרִנְסָה לֹא תִטְרִיד אוֹתוֹ בְּוודָאֵי יִזְכֶּה שְׁכָל מֶה שֶׁיִּתְוַסֵּף וּבֹא לוֹ יוֹם מִימֵי חַיָּיו יוֹסִיף בּוֹ אֹר קְדוּשָׁה וְדַעַת. נִמְצָא שֶׁנַּעוּץ סוֹף הַמַּאֲמָר בְּתַחֲלָתוֹ, עַיִן שֶׁם וְהִבּוֹ:

כא

עֵקֶר מִצּוֹת קְרִיאת שְׁמֵעַ בְּכָל יוֹם עָרַב וּבִקְרָא שֶׁהוּא כָּלָל וַיְסוּד כָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה שְׁתְּלוּיָהּ בְּאֱמוּנָה, הוּא מַחֲמַת שְׁאֲנוֹ צָרִיכִין לְקַבֵּל עֲלֵינוּ אֱמוּנָתוֹ הַקְּדוּשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִחֻדָּשׁ, בְּבַחֲיִנַת "חֻדָּשִׁים לְבִקְרִים רַבָּה אֱמוּנָתְךָ", וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל עַל הַכְּתוּב הַנֶּאֱמָר בְּקְרִיאת שְׁמֵעַ "אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם" בְּכָל יוֹם יִהְיוּ בְּעֵינֶיךָ כְּחֻדָּשִׁים, שֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּעֵינֶיךָ כְּדִיוֹטְגָמָא יִשְׁנָה אֶלָּא כַּחֲדָשָׁה, כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁהָאֱמוּנָה יְרוּשָׁה הוּא לָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ, וְזֶהוּ עֵקֶר הָאֱמוּנָה לְסַמֵּךְ עַל אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְלִילֵךְ בְּדַרְכֵיהֶם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיכִין לְחַדָּשׁ עֲצֻמוֹ בְּתַשׁוּקַת הָאֱמוּנָה בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ.

וְזֶה בְּחִינַת מֶה שֶׁבְּקַבְּלַת אֱמוּנַת יְחִוּדוֹ יִתְבָּרַךְ אוֹמְרִים תַּחֲלָה אֱלוֹ הַשְּׁנִי תַבּוֹת "שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל", שֶׁלְּכַאוּרָה הַזֶּה דִּי לוֹמַר רַק עֵקֶר הַיְחִוּד שֶׁהוּא "ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד". אֵךְ בְּאֵמַת זֶהוּ עֵקֶר שְׁלִימוֹת הָאֱמוּנָה, כִּי כְּשֶׁרוֹצִים לְהוֹדִיעַ דְּבַר חֻדָּשׁ וְנִפְלְאוֹת אוֹמְרִים שְׁמֵעַ נָא מֶה שֶׁאֲדַבֵּר וְאֶסְפֵּר לְךָ חֻדָּשׁוֹת גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת וְנוֹרְאוֹת, וְזֶהוּ בְּחִינַת אֱלוֹ שְׁנֵי תַבּוֹת "שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל" שְׁאוֹמְרִים קוֹדֵם עֵקֶר הַיְחִוּד, כִּי בְּהֵם מְעוֹרֵר אֶת לְבָבוֹ וּלְבַב כָּל יִשְׂרָאֵל שְׁיִטּוֹ אֲזַנָּם וַיִּשְׁמְעוּ הַיֵּטֵב מֶה שֶׁמִּסְפָּר לָהֶם חֻדָּשׁוֹת גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת מֶה שֶׁדָּרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל עַל תַּבַּת "שְׁמֵעַ", 'הַשְּׁמֵעַ לְאֲזִנְךָ מֶה שֶׁאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךָ חֻדָּשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת, שֶׁהוּא "ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד", הֵינּוּ שֶׁהִזְהִירוֹ אוֹתָנוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל הַקְּדוּשִׁים, שֶׁאֶף-עַל-פִּי שֶׁיְסוּד הָאֱמוּנָה יִשְׁנָה מִכְּבָר מֵאֲבוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲתָה צָרִיךְ לְשְׁמוֹעַ וּלְקַבֵּל בְּלִבְךָ הָאֱמוּנָה הַזֹּאת בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ, כִּי בְּאֵמַת הִיא בְּכָל יוֹם חֻדָּשָׁה לְגַמְרִי, כִּי אֵין יוֹם דּוּמָה לְחֻבְרוֹ, וְכִמוּבָא בְּשִׁיחוֹת הַר"ן (סִימָן א') מֶה שֶׁאָמַר דּוּד הַמְּלֻךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם "כִּי אֲנִי יַדְעֵתִי כִּי גְדוֹל ה' וְכוּ' שֶׁפְּרוּשׁוֹ בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנֶנּוּ 'אֵיךְ וּוִיִּיס', (וְאֲדַמְוִיר וְצ"ל דְּחֶסֶק אִז מֵאִד תַּבַּת "אֵיךְ"), הֵינּוּ כִּי גְדוּלוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מֵאִיר לְאָדָם הַשְּׁלֵם בְּלָבוֹ אֵי-אֶפְשֵׁר לְסַפֵּר לְחֻבְרוֹ כָּלָל, וְאֶפְיָלוֹ הָאָדָם לְעַצְמוֹ אֵי-אֶפְשֵׁר לְסַפֵּר לְעַצְמוֹ הַתְּנוּצָצוֹת וְהַהֲאָרָה שֶׁמֵאִיר בְּדַעַתוֹ מִיּוֹם לְחֻבְרוֹ וְכוּ' עַיִן שֶׁם, כִּי לְגַדְלָתוֹ אֵין חֶקֶר: וְעַיִן זֶה אֵי-אֶפְשֵׁר לְבָאֵר לֹא בְּכַתֵּב וְלֹא בְּעַל-פֶּה כִּי כָל חֵד כְּפּוּם מֶה דְּמִשְׁעַר בְּלָבוֹ יְכוֹל לְהַתְּפִילָא וְלִזְחוֹל וְלַרְעֵד מֵהַתְּנוּצָצוֹת אֲמִתַּת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁמִּתְנוּצֵץ לוֹ בְּכָל-יוֹם וּבְכָל-עֵת מִחֻדָּשׁ, אֲשֶׁר אָנוּ זוֹכִין לְהֵאֱמִין

בחי-החיים בהיחיד נצחי הקדמון הבורא הכל בחסדו, יתברך ויתעלה שמו

ונכל אדם צריך לילך בזה ולקיים זאת, להתחדש באמונתנו הקדושה בכל-יום מחדש, כי זה עקר ויסוד כל התורה כלה. ואפילו אם האדם בדיוטא התחתונה חס-ושלום בתוך התגברות התאוות והבלבולים שהם בחינת לשונות העמים שבהם נאחזים כל התאוות ומדות-רעות, אף-על-פי-כן יכול להרגיש גם הוא אלקותו יתברך בלבבו מחדש אם יטה אָזְנו וּלְבָבו היטב למה שהוא מוציא מפיו אמונת היחוד בכל-יום, כי זה עקר מצות קריאת-שמע **בכל-יום** **בבקר** **ובערב**:

וזה בחינת מה שדרשו חכמינו ז"ל 'שמע בכל לשון שאתה שמעי'. ושני הדרשות הנ"ל הם אחד, כי כשתטה אָזְנְךָ לשמוע בכל-יום מחדש מה שאתה מוציא מפיו אמונת יחודו יתברך, תוכל לשמוע אמונתו ואלקותו יתברך מכל מקום שאתה שם, שזה בחינת 'שמע בכל לשון שאתה שמעי' כנ"ל. כי בכל מה שעובר על האדם צריך לזכור את עצמו בכל-יום בו יתברך, ולהזכיר את עצמו שהוא איש-ישראלי ומאמין באלהים חיים ומלך עולם, וכמו שכתוב "בהתעטף עלי נפשי את ה' זכרתי", ואז יוכל לדבק את עצמו בו יתברך מכל מקום שהוא אפילו אם הוא בשאול תחתיות

וצריכין ליזהר לילך בזה כל אדם שבעולם, כי זה יסוד הכל. והנה עקר חדוש מעשה בראשית שה' יתברך מחדש בטובו בכל-יום שבבקר החמה זורחת ובערב שוקעת וגולל אור מפני חשך וחשך מפני אור, הוא גם-כן רק בשביל זה כדי לגלות אלהותו בכל-יום מחדש, עד יפירו אותו כל יושבי תבל. ועל-כן קבעו ברפת המאורות בקריאת-שמע שהיא גם-כן לקבל עליו האמונה בכל-יום מחדש כנ"ל: (לקוטי הלכות הלכות קריאת-שמע הלכה ה')

ועין בספר עלים לתרופה מכתב ש"ב, שכתב שם שהאדם צריך להרגיל עצמו לשמוח בכל-יום ובכל-עת מחדש בהאמונה הקדושה, ואין שום חיות וטוב אמתי כי-אם האמונה הקדושה שזכינו כָּלְנוּ מְקֻטָּן ועד גדול, כי כל הזמן והימים יעברו כצל עובר, ולא ישאר כי-אם חיות האמונה הקדושה שזה החיות יתקיים לעד ולנצח כמו שאנו אומרים "וימלכותו ואמונתו לעד קימת" וכי עין שם:

ועין גם בלקוטי הלכות (הלכות ספר-תורה) שכתב שעקר החיות ואריכות-ימים של האדם הוא רק כשזוכה שבכל יום ויום מימי חייו תתחזק אמונתו יותר, כי רק זה נקרא חיים בבחינת "וצדיק באמונתו יחיה", ועל-כן צריכין לחדש אמונתו בכל-יום עין שם:

כב

ה' יתברך מחדש בכל-יום תמיד מעשה בראשית, ומזמין לכל אדם בכל-יום תמיד מחשבה ודבור ומעשה באפן שיזכה על-ידי-זה להתחזק באמונה יותר ולהפיר אותו יתברך בהכרה יתירה ביותר, כי רק בשביל זה ה' יתברך מחדש חדוש מעשה בראשית בכל-יום בהתגלות יותר: וזה בחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך", שפני חדוש מעשה בראשית שבאותו היום כן האמונה הקדושה מתחדשת ומתחזקת בכל-יום,

וּצְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל-עַצְמוֹ שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה הַזֹּאת בְּכָל-יוֹם מִחֻדָּשׁ : (לקוטי
הַלְכוֹת הַלְכוֹת בְּרִכּוֹת הַרִיחַ עֵין שׁוֹם)

(ועין גם בהלכות ספר תורה הלכה ד' שכותב שם שכפי שמתחזקים באמונת חדושי העולם בכל-יום כמו-כן זוכים
שיוכל להתחדש לעתיד בשלמות שיהיה לו חלק טוב בחדושי העולם שלעתיד שהוא העולם-הבא).

נוֹרָאָה

תַּפְלָה

מִסְפֵּר לְקוּטֵי תַפְלוֹת תַּפְלָה ק"ו

"בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני יהוה עושנו. כי הוא אלהינו ואנחנו
עם מרעיתו וצאן ידו היום אם בקולו תשמעו". מלא רחמים, אדון
הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אשר בתבונתך
אתה משנה עתים ומחליף את הזמנים, עזרני והושיעני בישועתך הגדולה
והנפלאה, שאזכה לחדש את עצמי בכל יום בתוספת קדשה וטהרה
באמת, שאזכה בכל יום להתחיל מחדש בעבודתך הקדושה כאלו נולדתי
היום ולא אחשב מיום לחברו כלל, ולא יוכלו לבלבל את דעתי כלל מיום
לחברו, הן מהעבר, הן מהעתיד, ולא יכבידו עלי את העבודה על-ידי
הימים הבאים והשעה העתידה, ולא אסתכל ולא אחשב בדעתי כי אם
אותו היום ואותה השעה והרגע שאני עומד בה אז, באפן שאוכל לעסק
בעבודתך באמת בתמימות בלי שום בלבולים ופחדים וכבדות ועצלות,
רק אדירז בעבודתך בכל יום מחדש, ולא אשים לנגד עיני כי אם אותו
היום והשעה והרגע לבד, למען אתחזק על-ידי-זה בעבודתך באמת ולא
יהיה כבד עלי שום דבר עבודה שהוא רצונך באמת, כי על יום אחד יכולין
לסבל כל העבודות שבעולם, וכן לא אבלבל את דעתי בפרנסתי
והצטרכותי המרבים מיום לחברו כלל, רק אבטח ביהוה באמת אשר הוא
משפיע לנו כל הצטרכותנו בכל יום ויום. ואהיה רגיל לומר בכל-עת, ברוך
אדני יום יום יעמס לנו האל ישועתינו סלה. ותצילנו ממחסרי אמנה
הדואגים וחושבים מה יאכלו למחר, ומהיכן יבוא הצטרכותם המרבה
למחר, רק אבטח בשם יהוה ואשען באלהי. האלהים הרועה אותי מעודי
הוא ישפיע לי כל טוב דבר יום ביומו, המלך הטוב והמטיב לכל בכל יום
ויום, הוא הטיב הוא מטיב הוא ייטיב לנו ויפרנסנו ויכלכלנו תמיד בכל
יום ובכל-עת ובכל שעה באין מחסור דבר, וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל
יעזבנו ואל יטשנו עד עולם :

מלא רחמים, חמל עלי וזכני לבא לכל זה, לבל תבלבל אותי המחשבה
כלל מיום לחברו בשום דבר שבעולם, באפן שאזכה לכנס בקדשותך,
ולהתקרב אליך באמת, ולהתחדש בכל יום לטובה, ולהוסיף בכל יום
ובכל-עת ובכל שעה תוספות קדשה וטהרה ויראת יהוה ועבודתו באמת.
ולא אטעה את עצמי ולא אדחה את העבודה מיום לחברו כלל, רק אחשב
בכל יום כאלו אין לי בעולמי כי אם אותו היום ואותה השעה לבד,
ואשתדל ואתאמץ בכל עז בכל יום לצאת חובת היום, ביומו דיקא, ככל
אשר תמצא ידי לעשות בכחי באותו היום ואותה השעה דיקא, ולא אפטר
את עצמי מיום לחברו כלל, למען לא אבוש ולא אכלם לעולם ועד. עזרני
למען שמך, הושיעני בכל יום ישועה חדשה ונפלאה, באפן שאזכה
להתקרב אליך בכל יום בהתקרבות גדול יותר באמת בתכלית השלמות

כְּרָצוֹנָךְ הַטוֹב, וַיְקִים מִקְרָא שְׁפָתוֹב, "שִׁירוֹ לִיהוָה כָּל הָאָרֶץ בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ". וְנֹאמֶר, "שִׁירוֹ לִיהוָה בְּרָכוּ שְׂמוֹ בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ". זַפְנִי לְהַחֲיוֹת אֶת יָמֵי בְּאֶמֶת מַעֲתָה עַל כָּל פְּנִים, חֲמַל עַל מַעַט יָמֵי שְׂיֵשׁ לִי לְהַתְמַהֵמָה עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר, "לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הוֹדַע וְנִבְיָא לִבָּב חֲכָמָה. שׁוּבָה יְהוָה עַד מָתִי וְהִנַּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ. שְׂבַעֲנוּ בִבְקָר חֲסֻדֶךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׂמַחָה בְּכָל יָמֵינוּ, שְׂמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה. הַשִּׁיבָנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם. יְהִי חֲסֻדֶךָ יְהוָה עֲלֵינוּ כְּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ. יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֶל יַעֲזִיבֵנוּ וְאֶל יִטְשֵׁנוּ. לְהַטּוֹת לְבַבְנוּ אֵלָיו לְלֶכֶת בְּכָל דְרָכָיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחַקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ. וַיְהִיו דְּבָרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהוָה קְרוֹבִים אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וְלַיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עֲבָדוֹ וּמִשְׁפָּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים עֵין זוֹכֵר

בְּעִזְרַת ה' בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם נִחַל נְיוֹבַע מִקּוֹר חִיכָמָה זִיעִי"א

תַּקְנוֹת וְהִנְהָגוֹת אֶצֶל הַחֲבָרִים הַמְקַרְבִּים לְהַצְדִּיק-הָאֶמֶת

א זְכָרוֹן בְּעֶלְמָא דְאֶתִי א. כַּד רָאוּי לְהִיּוֹת מְנַהֵג אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁתִּכְּף בִּבְקָר בְּהַקִּיצוֹ מִשְׁנָתוֹ מִיַּד כְּשִׁפְתָח אֶת עֵינָיו קוֹדֵם שֶׁיִּתְחִיל שׁוֹם דְּבַר יְזָכִיר אֶת עֲצָמוֹ תִּכְּף בְּעֶלְמָא דְאֶתִי. (לְקוּטִי מוֹהֲרִ"ן נ"ד) ב. טוֹב מְאֹד כְּשֶׁבָא הַיּוֹם לְהַשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ עַל ה' יְתַבְרַךְ וְלִסְמֹךְ עָלָיו. וְלִמְסֹר כָּל הַתְּנוּעוֹת שְׁלוֹ וְשֶׁל בְּנָיו וְהַתְּלוּיִים בּוֹ עַל ה' יְתַבְרַךְ. שְׂיִהְיֶה הַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יְתַבְרַךְ, וְכֵן כְּשֶׁמְגִיעַ שַׁבָּת אוֹ יוֹם-טוֹב לְמִסוֹר כָּל הַתְּנַהֲגוֹת וְכָל הָעֲנִינִים וְהַתְּנוּעוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַשַּׁבָּת אוֹ הַיּוֹם-טוֹב לְה' יְתַבְרַךְ, שְׂיִהְיֶה הַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יְתַבְרַךְ. (שִׁיחוֹת הַר"ן ב')

ג. וַיֹּאמֶר בְּזֶה הַנְּסַח, רַבְּנוּ-שֶׁל-עוֹלָם הִרְיִנִי מוֹסֵר עֲצָמֵי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּנוּעוֹתַי וּמַחְשְׁבוֹתַי וְדַבּוּרֵי וּמַעֲשֵׂי, וְתְנוּעוֹת וּמַחְשְׁבוֹת וְדַבּוּרִים וּמַעֲשִׂים שֶׁל בְּנֵי וְהַתְּלוּיִים בִּי, שְׂיִהְיוּ הַכֹּל כְּרָצוֹנָךְ הַטוֹב עָלַי, וּבְהַתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם נִחַל נְיוֹבַע מִקּוֹר חִיכָמָה רַבְּנוּ נַחְמָן בֶּן פִּינְגָא זְכוֹתוֹ יִגְוֹ עֲלֵינוּ.

ב הַתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק הָאֶמֶת א. אִי-אֶפְשָׁר לְבוֹא לְמוֹחִין זָכִים וּמַחְשְׁבָה טְהוֹרָה אֶלָּא עַל-יַדִּי הַתְקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים, וְעַל-יַדִּי-זֶה עֵקֶר הַמִּתְקַת הַדִּינִים. (לְקוּטִי מוֹהֲרִ"ן רִי"א) ב. עַל-יַדִּי הַתְקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים אֶמְתִּיִּים זוֹכִין לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְלִכְפָּרַת עוֹן וְלְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים וְנַעֲשֶׂה עַל-יַדִּי-זֶה יַחּוּד קוֹדֶשׁ-בְּרִיךְ-הוּא

וּשְׂכִינְתִיָּהּ. (לקוטי מוהר"ן תנינא צ"א)
 ג. רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה הַזֵּהִיר לְאַנְשֵׁי שְׂיֵאמְרוּ קוּדֵם הַתַּפְּלָה 'הַרִינִי מִקְשָׁר עֲצָמִי לְכָל הַצְּדִיקִים שְׁבִדוּרְנוּ'. (שיחות הר"ן רצ"ו)
 ד. וְעֵין בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן ח"א סִימָן נ"ה שְׁצַרִיכִין לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה גַם עִם נֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל שׁוֹכְנֵי עֶפֶר, וּמִמִּילָא מוּבָן מְזָה שְׁטוּב לְסִימָן גַּם-כֵּן וּלְכָל הַצְּדִיקִים שׁוֹכְנֵי עֶפֶר זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ. (הַשְׂתַּפְּכוּת הַנֶּפֶשׁ בְּסוּף הַשְּׂמִטוֹת)
 ה. וְזֶה הַנֶּסֶח הַמְּקַבֵּל אֶצְלֵי אֲנִי שֶׁ לּוֹמֵר קוּדֵם הַתַּפְּלָה: 'הַרִינִי מִקְשָׁר עֲצָמִי בְּתַפְּלָתִי לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שְׁבִדוּרְנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפֶר קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה וּבַפֶּרֶט לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם נִיחַל נְיוּבַע מִיְקוּר חִיכְמָה רַבְּנוּ נַחְמָן בֶּן פִּיגָא זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן.
 ו. גַּם קוּדֵם עֲשִׂית כָּל דְּבָר מְצוּהָ צְרִיכִין לּוֹמֵר בְּהַתְּקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְכוּ', (תַּקְנָה)

ג

קִימַת חֲצוֹת
 א. מְאֹד צְרִיכִין לְהִזְהֵר לְקוּם בְּחֲצוֹת בְּכָל לַיְלָה וּלְהִיּוֹת מְתַאֲבֵל מְאֹד עַל חֶרְבֵן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ וְהַעֲקָר לְבָבוֹת עַל חֲטָאֵיו וּפְגַמֵּי נַפְשׁוֹ וְחֶרְבֵן מִדוּתָיו שְׁגוּרָמִים לְעַבֵּב בְּנֵין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל הַסְּתַלְקוֹת וְהַעֲלָמַת הַצְּדִיק הָאֲמֵת אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ נִמְתַּקֵּין כָּל הַדֵּינִים וְנִתְתַּקְנִים כָּל הַמִּדּוֹת וְעַל-יָדֵי-זֶה יִזְכָּה לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְיִזְכָּה לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתוֹ וְתַבְרָךְ. (לקוטי מוהר"ן תנינא ס"ז)
 ב. עֲקָר אֲמִירַת חֲצוֹת הוּא עַל מָה שֶׁנַּעֲשָׂה עִכְשָׁו עִם הָאָדָם. (שם, סִימָן ק"א)
 ג. קִימַת חֲצוֹת הוּא הַמְתַּקַּת הַדֵּינִים וְהוּא מְסַגֵּל כְּמוֹ פְדִיוֹן. (לקוטי מוהר"ן ח"א קמ"ט)
 ד. זְמַן חֲצוֹת הוּא תְּמִיד אַחַר שְׁשָׁה שְׁעוֹת מִתְּחִילַת הַלַּיְלָה בֵּין בְּקִיץ בֵּין בְּחֶרֶף, וְאִזּוֹ מִתְּחִיל זְמַן חֲצוֹת וְנִמְשָׁךְ עַד גְּמָר מִשְׁמוּרָה שְׁנֵי דְהֵינּוּ שְׁתֵּי שְׁעוֹת. (שם)
 ה. עֲקָר עֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא בְּחֶרֶף לְקוּם בְּחֲצוֹת לַיְלָה. וּבְקִיץ בָּעֵת שֶׁהַלַּיְלָה קָצָר מְאֹד פְּחוּת מִשֵּׁשׁ שְׁעוֹת שְׁאִזּוֹ אֵין עוֹמְדִים בְּחֲצוֹת כְּנִ"ל אִזּוֹ יִזְהַר לְעֲמוּד בְּבִקְרַת הַשָּׁכֵם בְּעֵלוֹת הַשָּׁחַר. (שיחות הר"ן ש"א)
 ו. וְמִי שֶׁאֵנוֹס מְאֹד וְקָשָׁה לוֹ לְקוּם לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בְּחֲצוֹת. עַל-כֵּן-פְּנִימִים יִתְגַּבֵּר לְקוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ. (תַּקְנָה)
 ז. וְגַם מִי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְעֲמֹד בְּחֲצוֹת צְרִיךְ לְהַתְּגַבֵּר עַל-כֵּן-פְּנִימִים לְעֲמוּד קוּדֵם אוֹר הַיּוֹם לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְתַפְּלָה. (לקוטי הלכות הש"ס הַבְּקָר הַלְכָה ג' אוֹת ד)
 ח. בְּבִקְרַת טוֹב לְהַסְתַּכֵּל עַל הַשְּׂמִים וְעַל-יָדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ הַדַּעַת. (לקוטי מוהר"ן חלק א' סִימָן קמ"ט)

ד

הַתְּבוּדָּוֹת
 א. הַתְּבוּדָּוֹת הוּא מַעֲלָה גְדוֹלָה וְדַרְךְ נָכוֹן וְיִשָּׁר מְאֹד לְהַתְּקַרֵּב עַל-יָדֵי-זֶה לְה' וְתַבְרָךְ. (לקוטי מוהר"ן תנינא סִימָן כ"ה)
 ב. וְצְרִיךְ כָּל אֶחָד לְקַבֵּעַ לוֹ עַל זֶה שְׁעָה מִיַּחְדָּת בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁיִּפְרֹשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי ה' וְתַבְרָךְ בְּלָשׁוֹן שְׂמֵדְבָרִים בּוֹ כְּגוֹן בְּמִדְיָנוֹת אֵלּוֹ בְּלָשׁוֹן אֲשֶׁכְּנֹז שְׂאֵנוֹ

מְדַבְּרִים בּוֹ. כִּי בַלְשׁוֹן שְׁמֵדְבָרִים בּוֹ בְּנִקֵּל יוֹתֵר לְפָרֵשׁ כָּל שִׂיחָתוֹ הַיָּטִב. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לִבּוֹ יִשְׁיחַ לִפְנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ. הֵן חֲרָטָה וְהַשׁוֹבֵה עַל הַעֲבֵר. הֵן בְּקִשׁוֹת וְתַחֲנוּנִים שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה בְּאֲמָת. וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר כָּלֵל לִפְנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ, יִצְעַק וְיִתְחַנֵּן לִפְנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ אֲזַי עַל זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁנִּתְרַחַק כָּל-כָּף עַד שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל אֶפְיָלוּ לְדַבֵּר לִפְנֵי יִתְבָּרֵךְ וַיִּבְקֹשׁ מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים שְׂיַחְמַל עָלָיו וַיִּפְתַּח פִּיו עַד שֶׁיִּוָּכַל לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי יִתְבָּרֵךְ וְכָל אֶחָד כָּפִי מֵה שְׂיִוָּדַע נִגְעֵי לִבּוֹ אִיךָ הוּא מְרַחֵק מֵה' יִתְבָּרֵךְ יִשְׁיחַ וַיִּסְפֹּר הַכֹּל לִפְנֵי יִתְבָּרֵךְ. וְעוֹצֵם מַעֲלַת הַנְּהִיגָה זֹאת אֵין לְבָאֵר וּלְשַׁעַר כִּי זֹאת הַנְּהִיגָה עוֹלָה עַל הַכֹּל. וְהִיא כּוֹלֵלֶת כָּל עֲבוֹדַת ה'. כִּי עַל-יְדֵי-זֶה יְכוּלִין לְבֹא לְכָל טוֹב בְּזֶה וּבְבֹא. כִּי הַכֹּל יְכוּלִין לְפַעֵל עַל-יְדֵי תַפְלָה וְתַחֲנוּנִים. וְכָל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים לֹא בָאוּ לְמִדְרַגְתָּם כִּי אִם עַל-יְדֵי הַנְּהִיגָה זֹאת, וּמִשְׁפִּיל עַל דְּבַר יְבִין מַעֲצָמוֹ גּוֹדֵל מַעֲלַת הַנְּהִיגָה זֹאת, אֲשֶׁרִי הַזִּכָּה לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ עַל זֶה שְׁעָה מִיַּחְדָּת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. (שם)

ג. עֵקֶר הַתְּבוּדוֹת הוּא בְּלִילָה שְׁאֵז הַכֹּל יִשְׁנִים. וְגַם שְׂיִהְיֶה הַמְּקוֹם חוּץ מִהַעִיר, שְׂיִלָּךְ בְּדָרֵךְ יַחֲדִי, דְּהֵינּוּ בְּמְקוֹם שְׂאִין בְּנֵי אָדָם הוֹלְכִים שֵׁם אֶפְיָלוּ בְיוֹם. (לְקוּטִי מוֹהַר"ן ח"א סִימֹן נ"ב)

ד. טוֹב מְאֹד לְהֶאָדָם שְׂיִשְׁתַּדֵּל שְׂיִהְיֶה לוֹ חֹדֵר מֵיַחַד לוֹ לְבַדּוֹ לְעֶסֶק שֵׁם בְּעֲבוֹדַת ה' בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, וּבִפְרָט הַתְּבוּדוֹת וְשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבִין קוֹנוֹ שְׂלִזָּה צְרִיכִין בּוֹדָאֵי חֹדֵר מֵיַחַד. (שִׂיחוֹת הַר"ן רַע"ד)

ה. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל שְׂאֶפְיָלוּ הַיִּשְׁיבָה בְּעֲצָמָה שְׂיִוָּשְׁבִין בְּחֹדֵר מֵיַחַד לְבַדּוֹ גַם זֶה טוֹב מְאֹד. וְאָף-עַל-פִּי-כֵן אֶפְיָלוּ אִם אֵין לוֹ חֹדֵר מֵיַחַד, תַּחַת הַטְּלִית הוּא גַם-כֵּן חֹדֵר מֵיַחַד. כִּי כַשֶּׁמֶשׁ לְשִׁלּוֹן הַטְּלִית עַל עֵינָיו יְכוּלִין לְדַבֵּר בֵּינוֹ לְבִין קוֹנוֹ מֵה שְׂרוֹצִין. גַם כְּשֶׁשׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וּמְכַסֶּה עֲצָמוֹ בְּסָדִין. גַם יְכוּלִין לִישֵׁב עַל הַסֵּפֶר וַיִּסְבְּרוּ אַחֲרָיִם שֶׁהוּא לוֹמֵד וְהוּא יָכוֹל אֲזַי לְדַבֵּר בֵּינוֹ לְבִין קוֹנוֹ, וְעוֹד יֵשׁ לָזֶה כַּמָּה תַחֲבוּלוֹת לְמִי שְׂחַפֵּץ בְּאֲמָת לְנַהֵג הַנְּהִיגָה זֹאת שֶׁל הַתְּבוּדוֹת הַעוֹלָה עַל הַכֹּל שֶׁהוּא יִסוּד וְשֶׁרֵשׁ הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה וְהַתְּשׁוּבָה וְכו'. (שם, רַע"ה)

ו. טוֹב שְׂיִאמַר הָאָדָם בְּשַׁעַת הַהַתְּבוּדוֹת הַיּוֹם אֲנִי מֵתַחִיל לְהַתְּדַבֵּק בָּךְ, וַיַּעֲשֶׂה בְּכָל פְּעַם הַתְּחִלָּה. (חֲזִי מוֹהַר"ן תַּל"ז)

ז. וְעֵין בְּסִפֵּר "הַשְּׂתַפְכוֹת הַנֶּפֶשׁ" שֵׁם מְבֹאֵר כָּל מִינֵי עֲצוֹת וְתַחֲבוּלוֹת לְקַיֵּם זֹאת הַנְּהִיגָה שֶׁל הַתְּבוּדוֹת עֵין שֵׁם בְּאֲרִיכוֹת.

ח. וְשַׁעוֹר זֶמַן הַהַתְּבוּדוֹת לְהַתְּבוּדָה לְבַדּוֹ בְּאִיזָה חֹדֵר אוֹ בְּשָׂדֵה הוּא לֹא פְחוֹת מִשְׁעָה שְׂלֵמָה אוֹ יוֹתֵר. (שִׂיחוֹת הַר"ן ס"ח)

ט. וְשָׂאֵר כָּל הַיּוֹם יִהְיֶה בְּשִׁמְחָה. כִּי מִצָּוָה גְּדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד. (לְקוּטִי תַנְיָנָא סִימֹן כ"ד)

ה

מְקוֹה

א. טְבִילַת מְקוֹה מוֹשִׁיעַ מִכָּל הַצָּרוֹת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם וּמְטַהֵר מִכָּל הַטְּמָאוֹת וּמִכָּל הַחַטָּאִים. בְּבַחֲיַנַּת "מְקוֹה יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוֹ בְּעַת צָרָה" 0. (לְקוּטִי מוֹהַר"ן ח"א סִימֹן נ"ב)

ב. וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִין לְהַזְהִיר בְּטְבִילַת הַמְּקוֹה לְטְמָאֵת קְרִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם כְּמוֹ שְׂאֵמַר רַבֵּנוּ ז"ל לְעֵנֶן תִּקְוִין הַכֶּלְלִי "דָּאֵס עַרְשֻׁטַּע אֵיז מְקָרָה". (הַקְּדָמָה לְתַקְוִין)

הַכְּלִי וּבְשִׁיחוֹת הַר"ן קמ"א
ג. וְאֶפֶּיֶלּוּ מִזְוֹג שֶׁל הַיֵּתֶר אֶפֶּיֶלּוּ אִם הוּא בְּקִדְשָׁה וְטַהֲרָה כְּרֵאֵי בְּשִׁלְמוֹת
הוּא צָרִיךְ טְבִילָה גַם-כֵּן. (לקוטי הלכות הקשר כלים ה"ד טז)
ד. בְּדָרְךְ צָרִיכִין לִיזָהָר בְּטְבִילַת מְקוּהָ. (לקוטי עצות)
ה. וּבְיָמִים שְׂאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן. 0
ו. נוֹהֲגִין אֲנִי שֶׁ לְהִיּוֹת זֵהִירִים בְּטְבִילַת מְקוּהָ בְּכָל יוֹם. (תקנה)

ו
עֲבוֹדָת
א. צָרִיךְ לְהִזְדַּרֵּז לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד בַּבֶּקֶר הַשָּׁכֵם וְתַכְף שְׂיִתְחִיל לְהֵאִיר הַיּוֹם
וְתִפְּלֵל תַּכְף בְּלֵי אַחוֹר. וְלֹא יִלְמַד עוֹד אַז, וְכַל-שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה שׁוּם דְּבַר
מֵעֶסְקֵי עַד שְׂיִתְפַּלֵּל. (לקוטי עצות, תפלה)
ב. צָרִיכִין לְהַכְרִיחַ עֲצָמוֹ מֵאֵד לְהִתְפַּלֵּל בַּכוּוֹנָה וְעָקֵר כּוּוֹנַת הַתְּפִלָּה שְׂיִכּוֹן
פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת בַּפְּשִׁיטוֹת וְלִקְשֶׁר הַמַּחֲשָׁבָה אֶל הַדְּבִיר וַיִּשְׁמַע מֶה שֶׁהוּא
אוֹמֵר. (שם)
ג. עָקֵר הַחַיּוֹת מְקַבְּלִין מִהַתְּפִלָּה בְּחִינַת "תְּפִלָּה לְאֵל חַיִּי" 0, עַל-כֵּן צָרִיךְ
לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל כָּחוֹ כְּדֵי לְהַכְנִיס כָּחוֹ בְּאוֹתִיוֹת הַתְּפִלָּה וּלְחַדֵּשׁ כָּחוֹ שֶׁם וְעַל-
יְדֵי-זֶה זֹכִין לְאַמוּנָה. (לקוטי מוהר"ן ח"א סימן ט)
ד. צָרִיכִין לְהִתְפַּלֵּל בְּמַתִּינּוֹת מְלָה בְּמְלָה וּבְנַעֲיָמוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה
לְתְּפִלָּה בַּכוּוֹנָה וּבְכַח כַּנִּ"ל. (תקנה)

ז
תְּהִלִּים
א. תְּהִלִּים מְסַגֵּל לְתַשׁוּבָה. וּמִי שֶׁרוּצָה לְזַכּוֹת לְתַשׁוּבָה יִהְיֶה רָגִיל בְּאַמִּירַת
תְּהִלִּים. (לקוטי מוהר"ן תנינא סימן ע"ג)
ב. אַמִּירַת תְּהִלִּים מַעֲלָה גְדוֹלָה כְּאֵלוֹ אֲמָרָם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו-הַשָּׁלוֹם
בְּעֲצָמוֹ, כִּי הוּא אֲמָרָם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהַרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְנַח בְּתוֹךְ הַתְּבוּת.
וְכַשְׂאוֹמְרָם הוּא מְעוֹרֵר בְּרוּחַ פִּיּוֹ אֶת הַרוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַד שֶׁנֶּחֱשַׁב כְּאֵלוֹ אֲמָרָם
דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו-הַשָּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ. (שיחות הר"ן צ"ח)
ג. וּבְכֵן צָרִיךְ לוֹמַר לְכָל הַפְּחוֹת עֲשֶׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים בְּכָל יוֹם. (תקנה)
ד. צָרִיךְ לְרַאוֹת שְׂיִמְצָא אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ כָּל מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים. וּבְתוֹךְ כָּל
הַתְּחִנוֹת וּבְקִשׁוֹת וּסְלִיחוֹת וְכִיּוֹצֵא. (לקוטי מוהר"ן תנינא ק"א)

ח
תְּקוּן
א. תְּקוּן לְמִקְרָה לִיגְלָה חֵס-וְשָׁלוֹם לוֹמַר עֲשֶׂרָה קִפִּיטִיל תְּהִלִּים בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם שְׂאַרְע לוֹ חֵס-וְשָׁלוֹם. וְאֵלוֹ הֵם הָעֲשֶׂרָה קִפִּיטִיל בַּפְּרָטִיּוֹת אֲשֶׁר גִּיגְלָה
רַבֵּנוּ ז"ל לְאוֹמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׂאַרְע לוֹ מִקְרָה בְּלַתִּי טְהוֹר חֵס-וְשָׁלוֹם :
טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו. קו. וּמִי שְׂיִזְכֶּה לְאוֹמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
בְּוִדְאֵי נִתְתַּקֵּן עַל-יְדֵי-זֶה. (לקוטי מוהר"ן ח"א סימן ר"ה)
ב. וּמִי שְׂיִזְכֶּה לִילָךְ לְמִקְוֵה לְטְבוֹל אֶת עֲצָמוֹ מִקֶּדֶם וְאַחֲרֵי-כֵן יֵאמְרָם
בְּוִדְאֵי מַה טוֹב, כִּי צָרִיכִין לִיזָהָר מֵאֵד לְטְבוֹל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׂיִהְיֶה הָאָדָם
בְּלַתִּי טְהוֹר, וְאֵמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן "דָּאס עֶרשְׁטע אִיז מְקוּהָ" אֵךְ אֶפֶּיֶלּוּ אִם

הוא אָנוּס שְׂאֵי-אֶפְשֶׁר לוֹ לְטָבוּל כְּגוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה אוּ בְדָרְךְ וְאִין לוֹ מְקוּהָ
אָף-עַל-פִּי-כֵן אִם יֹאמֶר אֵלּוּ עֲשֶׂה קִפְיטִיל תְּהֵלִים הַנִּי"ל אֲשֶׁרִי לוֹ. כִּי הֵם
תִּקּוּן נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד. (בְּהַקְדָּמָה לְתִקּוּן הַכִּלְלִי)
ג. נוֹהֲגִין הַרְבֵּה מֵאֲנִי"שׁ לְאוֹמְרִם בְּכָל יוֹם. (תִּקְנָה)

ט

לְקוּטִי תְּפִלוֹת
א. אִי-אֶפְשֶׁר לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת דְּהֵיִינוּ לְשֹׁבֵר וּלְבֹטֵל כָּל הַמְדוּת
הַרְעוֹת וּלְזָכוֹת לְכָל הַמְדוּת טוֹבוֹת כִּי-אִם עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וְשׁוּעָה
וְזַעֲקָה וְצַעֲקָה לָהּ יִתְבָּרַךְ יָמִים וּשְׁנַיִם הַרְבֵּה. עַל-כֵּן מִי שֶׁרוֹצֶה לְחוּס עַל
נַפְשׁוֹ וּלְהִסְתַּכֵּל עַל תְּכֵלִיתוֹ הַנִּצְחִית צָרִיךְ לְהִיּוֹת רָגִיל בְּאֵמֶרֶת הַתְּפִלוֹת
כִּי כָּל הַתְּפִלוֹת הָאֵלוּ מִמְּקוֹם קְדוֹשׁ יִתְהַלְכוּ, כִּי כוֹלֵם בְּנוֹיִים וּמִיִּסְדִּים עַל
אֲדָנֵי פֹז עַל דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ הַקְדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנֵינוּ הַגְּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ וְהַנוֹרָא וְצוֹק"ל
אֲשֶׁר כָּל דְּבָרָיו כּוֹלֵם נֶאֱמָרוּ בְּרוּחַ הַקְדֵּשׁ בְּמִדְרָגָה גְבוּהַ מְאֹד מְאֹד. נוֹבְעִים
וְיוֹצְאִים מִמַּעַן הַקְדוֹשׁ הַיּוֹצֵא מִבֵּית הַשֵּׁם. הַמְּלֵא עַל כָּל גְּדוּתָיו עֲצוֹת
עֲמֻקּוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת לְעַבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, מִיִּם עֲמוּקִים עֲצָה בְּלֵב
אִישׁ. (הַקְדָּמָה לְסֵפֶר לְקוּטִי תְּפִלוֹת)

ב. וְאָמַר רַבְּנֵינוּ ז"ל שֶׁנֶּעֱשֶׂה מְזָה שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה, שֶׁעֲדִין לֹא עָלוּ
שֶׁעֲשׂוּעִים כְּאֵלָה לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ. כְּמוֹ אֵלּוּ הַשֶּׁעֲשׂוּעִים שֶׁנֶּעֱשִׂין מִתְּפִלוֹת
אֵלּוּ שֶׁעוֹשִׂין מִן הַתּוֹרוֹת. (שִׁיחוֹת הַר"ן קַמ"ה)
ג. וּמוֹהַרֲנִית ז"ל אָמַר שֶׁעֲכָשׁוּ שֶׁיִּצְאוּ הַתְּפִלוֹת שֶׁלּוֹ בְּעוֹלָם, עֲתִידִין לְתוֹן
אֶת הַדִּין עַל כָּל יוֹם וְיוֹם שֶׁאִין אוֹמְרִים אוֹתָם. (מוֹבָא בְּסֵפֶר פּוֹכְבֵי אוֹר)

י

לְמוֹד שְׁלַחַן עֵרוֹף
א. עַל לְמוֹד הַפּוֹסְקִים הַזֵּהִיר רַבְּנֵינוּ ז"ל מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר מִכָּל הַלְּמוּדִים,
וְאָמַר שֶׁחַיִּיב גְּדוֹל עַל-כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד בְּכָל יוֹם שֶׁיַּעֲוֹר פּוֹסֵק חֵק
וְלֹא יַעֲבוֹר. וְאֶפִּילוֹ בְּשַׁעַת הַדְּחָק כְּשֶׁאִין לוֹ פְּנָאִי אוּ שֶׁהוּא בְּדָרְךְ אָף-עַל-
פִּי-כֵן יִלְמַד אֵיזָה סְעִיף שְׁלַחַן-עֵרוֹף בְּאֵיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא, אֶפִּילוֹ בְּמְקוֹם
שֶׁאִינוּ עוֹמֵד שֶׁם בְּסִדֵּר לְמוֹד בְּשְׁלַחַן-עֵרוֹף, בְּאֶפֶן שֶׁכָּל יָמֵי חַיָּו לֹא יֵצֵא
יוֹם בְּלֵי לְמוֹד שְׁלַחַן-עֵרוֹף, וּבְשֶׁאֵר הַיָּמִים כְּשֶׁאִין שַׁעַת הַדְּחָק יִלְמַד כָּל
הָאֲרָבַע שְׁלַחַן-עֵרוֹף כְּסִדֵּר עַד שֶׁיִּגְמַר כּוֹלֵם. וְאַחַר-כֵּן יַחֲזוֹר וְיִתְחַיֵּל כְּסִדֵּר,
וְהוּא תִּקּוּן גְּדוֹל מְאֹד לְבָרֵר וּלְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַם עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו, כִּי
עַל-יְדֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים מְבַרְרִין הַטּוֹב מִהַרְע שֶׁהוּא כָּלֵל בַּל הַתְּקוּנִים. (שִׁיחוֹת
הַר"ן כ"ט)
ב. טוֹב לְלַמּוֹד פּוֹסֵק עִם הַבְּאֵר הַגּוֹלָה כְּדִי לְהַזְכִּיר שֶׁם הַתְּנַא אוּ הַפּוֹסֵק
שֶׁחֲדַשׁ זֶה הַדִּין, כְּדִי לְדַבֵּק רוּחוֹ בְּרוּחוֹ. (לְקוּטִי מוֹהַרֲנִין ח"א סִימָן נ"ב)

יא

לְמוֹד סִפְרֵי רַבְּנֵינוּ ז"ל
א. הָיָה מְזָרֵז מְאֹד לְלַמּוֹד אֶת סִפְרָיו הַקְדוֹשִׁים. וְאָמַר שֶׁאַחַר שֶׁיִּצְאוּ
בְּעוֹלָם אֲנִי חֶפֶץ מְאֹד שֶׁיִּלְמְדוּ אוֹתָם, כִּי צָרִיכִין לְלַמּוֹד אוֹתָם הַרְבֵּה עַד
שֶׁיְהִיָּה שְׁגוּר בְּעַל-פֶּה, כִּי הוּא מְלֵא מוֹסֵר וְהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל מְאֹד לָהּ

יִתְבַּרְךָ אֲשֶׁר אֵין עָרוֹךְ אֵלָיו וְכוּ'. וְאָמַר שְׁטוֹב לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ שְׁנֵי שְׁעוּרִים לְלַמּוּד סִפְרָיו הַקְדוּשִׁים שְׁיַעֲוֹר אֶחָד פְּשוּט לְלַמּוּד בְּמַהֲרֵי הַרְבֵּה מְאֹד כְּדֵי שְׂיִהְיֶה שְׁגוּר בְּעַל-פֶּה, וְשַׁעוֹר אֶחָד לְלַמּוּד בְּעֵינֵי גְדוּל, כִּי יֵשׁ עֲמָקוֹת גְּדוּל וְנִפְלָא בְּסִפְרָיו הַקְדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים מְאֹד עַד אֵין-סוּף וְאֵין תַּכְלִית.

3. וְאָמַר שֶׁהוּא מְצוּה גְדוּלָה לְלַמּוּד אֶת סִפְרָיו הַרְבֵּה, וְאָמַר שְׂיִכּוּלֵין לְהִיּוֹת נַעֲשָׂה בְּעַל תְּשׁוּבָה גְמוּר וּבְעַל מַח גְדוּל עַל-יְדֵי לְמוּד סִפְרָיו כִּי יֵשׁ בָּהֶם פְּנִימִיּוֹת הַרְבֵּה מֵה שְׂאֵין נִרְאָה עַל-פִּי פְּשוּטוֹ כְּלָל אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְלַמּוּד וּלְהַתְמִיד בָּהֶם הַרְבֵּה. (שם, שְׁמִי'וֹ, שְׁמִי'וֹ)

ג. וְכֵן סִפְרֵי תַלְמִידוֹ הַקְדוּשׁ מוֹהַרנ"ת זצ"ל הַמֵּיִסְדִּים עַל-פִּי הַהַקְדָּמוֹת וְהַיְסוּדוֹת שֶׁקִּבַּל מֵרַבֵּנוּ הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא זְצוּק"ל אֲשֶׁר סָמַךְ יְדָיו עָלָיו הַמְבַּאֲרִים בְּיוֹתֵר אֶת דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל, כִּי לוֹלֵא שֶׁהֶאִיר עֵינֵינוּ עַל-יְדֵי הָאָרֶת בְּאוּרֵי הַקְדוּשִׁים לֹא הָיָה לָנוּ שׁוּם תַּפְּיִסָּה וְהַשְׁגָּה בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל מִחֲמַת גְּדוּל וְעוֹצֵם עֲמָקוֹתֵם הַנִּפְלְאָה. (מוֹבָן)

יב

שְׂיַחַת

חֲבָרִים

א. צָרִיךְ כָּל אָדָם לְדַבֵּר עִם חֲבָרוֹ בְּיִרְאַת שָׁמַיִם. (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן תַּנְיָנָא סִימָן ז')

ב. הַחֲבָרִים הַמְקַרְבִּים לְצַדִּיקֵי אָמֶת וְאוֹחֲזִים אֶת עֲצָמָם בָּהֶם רְאוּי שְׂיַחֲזְקוּ זֶה אֶת זֶה וַיַּעֲזְרוּ זֶה אֶת זֶה בְּעַבּוּדָתוֹ יִתְבַּרְךָ וַיִּזְכֹּר כָּל אֶחָד אֶת חֲבָרוֹ כָּל הַעֲצוֹת טוֹבוֹת שְׂיִוְדָעִים וּמְבִינִים כָּל אֶחָד כְּפִי מֵה שֶׁקִּבְּלוּ מֵרַבָּם. (שם, סִימָן י')

ג. יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל נְקוּדָה טוֹבָה דְּהֵינּוּ דְּבַר יָקָר מֵה שְׂאֵין בְּחֲבָרוֹ, וּבְכֵן צָרִיךְ הוּא לְקַבֵּל מִהַנְּקוּדָה טוֹבָה שֶׁל חֲבָרוֹ, וּבְחִינָה הַזֹּאת שְׂיֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר מִחֲבָרוֹ הוּא מְשַׁפֵּיעַ וּמְאִיר וּמְעוֹרֵר לֵב חֲבָרוֹ. וְחֲבָרוֹ צָרִיךְ לְקַבֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת וּבְחִינָה הַזֹּאת מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב 0 "וּמְקַבְּלֵין דִּין מִן דִּין". (שם, סִימָן ל"ד)

ד. כְּשֶׁאֶחָד מְדַבֵּר עִם חֲבָרוֹ בְּיִרְאַת שָׁמַיִם נַעֲשֶׂה אוֹר יֵשֶׁר וְאוֹר חוּזָר. וְלַפְעָמִים מְקֻדָּים הָאוֹר הַחוּזָר קוֹדֵם הָאוֹר הַיֵּשֶׁר. הֵינּוּ קוֹדֵם שְׁמִקְבָּל חֲבָרוֹ מִמֶּנּוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹר יֵשֶׁר, קוֹדֵם לָזֶה מְקַבֵּל הוּא מִחֲבָרוֹ, וְאִזִּי הָאוֹר חוּזָר קוֹדֵם לְאוֹר יֵשֶׁר. (שְׂיַחַת הַר"ן צ"ט)

יג

עֲבוּדָת

הַצְדָּקָה

א. תּוֹעֵלֶת שֶׁל הַצְדָּקָה גְדוּל מְאֹד מְאֹד. כִּי הַצְדָּקָה מוֹעִילָה תַמִּיד. (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן תַּנְיָנָא ד')

ב. צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ צְדָקָה קוֹדֵם הַתַּפְּלָה. (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן ח"א סִימָן ב')

ג. צָרִיכֵין לַתֵּן צְדָקָה אֶצֶל "וְאִתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל". (שם, ס"ז)

ד. יִתֵּן צְדָקָה קוֹדֵם שְׂיִצָּא לְדָרְךָ. (שם, ל"א)

ה. עֶקֶר הַתּוֹעֵלֶת שֶׁל הַצְדָּקָה שְׂיִזְכָּה לָמָּה שֶׁצָּרִיךְ לְזָכוֹת בְּתַקּוּנֵי נַפְשׁוֹ וְגוֹפוֹ וּמְמוֹנוֹ. וְשְׂיִנְצַל מִמָּה שֶׁצָּרִיךְ לְהַנְצִיל בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת הוּא רַק כְּשֶׁנּוֹתֵן לְעַנְיִים הַגּוֹנִים. כְּמַבְאָר בְּלְקוּטֵי מוֹהַר"ן בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת 0. (וַעֲזֵן בְּלְקוּטֵי עֲצוֹת אוֹת צְדָקָה)

ו. הַצְדָּקָה שְׁנוֹתֵן לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים וְעַנְיִים הַגּוֹנִים נַחֲשֵׁב כְּאֵלוֹ נִתֵּן לְכַמָּה וְכַמָּה נַפְשׁוֹת מֵיִשְׂרָאֵל. (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן ח"א סִימָן י"ז)

ז. מעלת הזוכה לתן מעות לצדיק האמת עין בשיחות הר"ן כ"ד.
 ח. ובכן צריכין לדקדק שכל הצדקות שזוכין לתן מכל מה שהשפיע לו ה'
 יתברך שיהיו מכוונים דייקא על עניני בנן ודעת הצדיק האמת. (מו"ק)
 ואלו הן הדברים שנכנסין בענין בנן דעת הצדיק האמת:
 א. על חיוב בית-המדרש הנקרא על שם רבנו ז"ל במקום כל קבוץ
 מאנ"ש.
 ב. לסייע להדפסת ספרי רבנו ז"ל ולהפיצם בעולם.
 ג. לסייע לאנ"ש לעניים הגונים שבמקומו.
 ד. לסייע לאנ"ש הנצרכים הקבועים בבית-המדרש של רבנו ז"ל באומן.
 ה. לסייע לעניי אנ"ש הדרים בארץ-ישראל.
 ו. לסייע לשעורי תורה שנמצאת אצל אנ"ש שמתנהגת על-פי דעת רבנו
 ז"ל.

יד

הדפסת ספרי רבנו ז"ל
 הוא ענין נשגב ונעלה מאד, והוא העקרית והחשובה מכל הנ"ל, כי כן
 נראה ומבאר מדיבוריו של מורנו הרב נתן זצ"ל שהפליג מאד בענין
 הדפסת ספרי רבנו ז"ל ולהפיצם בישראל, וכן הוא בעצמו אף-על-פי
 שטרח את-עצמו מאד במסירות-נפש על כל הענינים השייכים לבניי דעת
 הצדיק כמו בנן הקלויז עבור אנ"ש וכיוצא, ועשה כמה נסיעות
 בטילטולים גדולים ובמסרות-נפש כדי לדבר עם אנ"ש ולעוררם ביראת-
 שמים שלמה ולהכניס בהם דעת האמת על-ידי תורות ושיחות של רבנו
 זצ"ל, אבל ביותר מסר נפשו על ענין הדפסת ספרי רבנו ז"ל, וצוה מאד
 להיות חזק בזה ולסייע לזה בכל האופנים. בממון וברצון ובטירחא.
 ובפרט קודם הסתלקותו שצוה ואמר בזה הלשון "נוא זאג איך איין אהן
 אז אייער עובדא זאל זין איהר זאלט דרוקען די ספרים עס זאל זין יפוצו
 מעיינותיך חוצה" ׀ וזאת הנה ערך שעה וחצי קודם הסתלקותו ז"ל.
 כמובא בהמכתב הנדפס מאנשי ברסלב מהסתלקותו זצ"ל. כי על-ידי-זה
 יכולין לזכות להיות מזכה את הרבים לדורות ולקיים י"פוצו מעיינותיך
 חוצה" עד שתמלא הארץ דעה וכו'. ולכן הסכם והחלט אצל כל אנ"ש
 שיחיו שכל אחד מאנ"ש תהיה לו קפסא ויפרש לשם בכל עת לסיוע
 להדפסה לכל-הפחות אחוז אחד ממאה (1%) מכל השפעות אשר ישפע לו
 על-ידי איזה אופן שהוא ובכל חדש ימציא המעות ליד המשפדל
 בהדפסה, בלי שום עכוב כלל. (תקנה)

טו

שעורים קבועים
 א. אמר רבנו ז"ל, נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשיה, שיהיה
 חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כך וכך בכל יום ויום חק ולא יעבור
 וכיוצא, ואמר שאפילו האנשים הרחוקים מן הקדושה מאד שגלכדו
 במצודה רעה שרגילין בעברות חס-ושלום רחמנא-ליצלו רחמנא-לישבון
 אף-על-פי-כן הפח של התורה גדול כל-כך עד שישכח להוציא אותם מן
 העברות שרגילין בהם חס-ושלום, ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק

לְלִמּוּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם כֶּךָ וְכָךְ, יִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה, בְּוֹדָאֵי יִזְכּוּ לְצֵאת
ממצודתם הרעה על-ידי התורה כי פח התורה גדול מאד. (שיחות הר"ן ז"ט)
ב. וְכָל עֵקֶר מַגְמָתוֹ וְחִפְצוֹ הִיא תְּמִיד רַק לְעוֹבְדוֹת וְעֲשִׂיּוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה בְּלִי
שום חכמות כָּלֵל. רַק שְׁנַעֲסוּק תְּמִיד בְּעֲשִׂיּוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה בְּפִשְׁטוֹת דְּהֵינּוּ
לְהַרְבוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וְלַעֲשׂוֹת מַצּוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וְגַם לְהַרְבוֹת
בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים תְּמִיד, וְהַכֹּל בְּפִשְׁטוֹת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת. (שם)
ג. עָנָה וְאָמְרָה אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְאָכּוֹל כִּמְהָ פְּרָקִים מְשֻׁנְיּוֹת וְלִשְׁתּוֹת אַחֲרֵי-
כֶּךָ אֵיזָה קִפִּיטְלִיךְ תִּהְיֶה, וְלִהְתְּלַבֵּשׁ בְּאֵיזָה מַצּוֹת. (שם, כ"ג)
ד. רְאוּי לְאָדָם שְׂיַעֲבֹר וַיִּלְךְ בְּזֶה הָעוֹלָם בְּכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים וְלִלְמּוּד
כּוֹלָם כְּדִי שְׂיִהְיֶה בְּכָל מְקוֹם, כְּדִי שְׂיִוָּכַל לְהִתְפָּאֵר בְּעוֹלָם-הַבָּא שְׂהִיָּה בְּכָל
מְקוֹם דְּהֵינּוּ בְּכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים כְּנִי"ל. וְלַעֲתִיד בְּעוֹלָם-הַבָּא מְזַכְּרִין
אוֹתוֹ כֹּל מֵה שֶׁלְּמַד בְּעוֹלָם-הַזֶּה. (שם, כ"ה)

טז

שְׂמַחָה וְרִקוּדִין
א. מַצּוּה גְּדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשְׂמַחָה תְּמִיד. וְלִהְתַּגַּבֵּר לְהַרְחִיק הַעֲצָבוֹת וְהַמְרָה
שְׁחוּרָה בְּכָל כַּחוֹ. וְלִהְיֹת אִךְ שְׂמַח תְּמִיד. (לקוטי מוהר"ן תנינא סימן כ"ד)
ב. תִּכְרַף כְּשֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְכַנּוֹס בְּעוֹבְדוֹתוֹ וְתִבְרַךְ וְלִהְיֹת אִישׁ כֶּשֶׁר, אִזּו תִּכְרַף
הוא עֲבָרָה גְּדוּלָה כְּשִׂישׁ לוֹ עֲצָבוֹת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, כִּי עֲצָבוֹת הוּא סְטָרָא-
אַחֲרָא וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ. (שם, מ"ה)
ג. עַל-יְדֵי שְׂמַחָה זוֹכִין לְזָכוֹר בְּעֵלְמָא דְאֵתִי וְלִהְכַנִּיעַ כַּח הַמְדָמָה כַּח
הַבְּהֵמִיּוֹת שְׂמֵהֶם בָּאִים כָּל הַתְּאֻוֹת. (לקוטי מוהר"ן ח"א סימן ג"ד)
ד. עַל-יְדֵי הַשְׂמַחָה יוֹכֵל לִישֵׁב דְעֵתוֹ הַיֵּטֵב לְחָשׁוֹב עַל תְּכַלִּיתוֹ הַנֶּצְחִי. אֲבָל
עַל-יְדֵי מְרָה שְׁחוּרָה וְעֲצָבוֹת, הַמַּח וְהַדְעַת בְּגָלוֹת, וְקִשָּׁה לוֹ לִישֵׁב דְעֵתוֹ
לְשׁוֹב אֶל ה' יִתְבָּרַךְ. נִמְצָא שְׂעֲצָבוֹת הִיא מְנִיעָה גְּדוּלָה מְאֹד לְעַבְדוֹת ה'-
יִתְבָּרַךְ. וְעַל-יְדֵי שְׂמַחָה נַעֲשֶׂה מַחוֹ וְדַעְתּוֹ בְּחִירוֹת וַיּוֹצֵא מִן הַגְּלוּת,
בְּבַחֲנִינָת "כִּי בְּשְׂמַחָה תִּצְאוּ" 0. (לקוטי מוהר"ן תנינא סימן י")
ה. עֵקֶר פְּגָם הַבְּרִית הוּא עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, וְכֵן לְהַפְּךָ עֵקֶר
שְׂמִירַת הַבְּרִית הוּא עַל-יְדֵי שְׂמַחָה. כִּי עַל-יְדֵי שְׂמַחָה זוֹכִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ
בְּעַצְמוֹ יַעֲזֹר לוֹ לְשַׁמּוֹר אֶת הַבְּרִית קִדְשׁ. (לקוטי מוהר"ן ח"א סימן קס"ט)
ו. לְזָכוֹת לְשְׂמַחָה, זֶה קִשָּׁה וְכַבֵּד יוֹתֵר מִשְׂאֵר כָּל הָעוֹבְדוֹת, עַל-כֵּן צְרִיכִין
לְהַכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַכַּחוֹת וּבְכָל מִינֵי עֲצוֹת לְהִיּוֹת בְּשְׂמַחָה תְּמִיד.
וְלִהְשַׁתְּדֵל לְבַקֵּשׁ לְמַצּוֹא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה נְקוּדָה טוֹבָה כְּדִי לְבּוֹא לְשְׂמַחָה.
כְּמַבְאָר עַל פְּסוּק "אִזְמַרְהָ לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי" 0. וְכֵן בְּכָל עֲנִינֵי הַגְּשָׁמִיּוֹת צְרִיךְ
לְמַצּוֹא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה הַרְחָבָה בְּבַחֲנִינָת "בִּצֹר הַרְחַבְתָּ לִּי" 0. וְכִמְהָ פְּעַמִּים
צְרִיכִין לְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ עַל-יְדֵי מִילֵי דְשִׁטוֹתָא מִילֵי דְבְּדִיחוֹתָא. וּמִרְבוּי
צְרוֹת הָאָדָם שְׂסוּבֵל כָּל אֶחָד בְּגוּף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. עַל-כֵּן עַל פִּי רוֹב אֵין יְכוּלִין
לְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ כִּי-אֵם עַל-יְדֵי מִילֵי דְשִׁטוֹתָא לַעֲשׂוֹת עַצְמוֹ כְּשׁוֹטָה כְּדִי
לְבּוֹא לְשְׂמַחָה. (לקוטי מוהר"ן תנינא מ"ה)
ז. וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ שְׂמַחָה בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה שְׂיִתְפַּלֵּל
בְּשְׂמַחָה. וְכֵן בְּשַׁעַת עֲשִׂית הַמַּצּוּה, מְכַל-שְׂכֹן וְכ-שְׂכֹן בְּשַׁבָּת וַיּוֹם-טוֹב.
ח. עַל-יְדֵי נְגוּן וְשְׂמַחָה יְכוּלִין לְשַׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ כְּמִים נוֹכַח פְּנֵי הַשָּׁם עַל-כֵּן עַל-

יְדֵי שְׁשֻׁמְחִים בְּכָל הַיּוֹם יְכוּלִים לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּהִתְבוּדָדוֹת כְּרֵאוּי. (לקוטי מוהר"ן נ"ד)
ט. עַל-יְדֵי שְׁאָדָם שְׁמַח עַל-יְדֵי-זֶה הוּא יְכוּל לְהַחֲיוֹת אָדָם אַחֵר, שֶׁהוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד לְשִׂמְחַת לֵבָב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּי רוֹב בְּנֵי אָדָם מְלֵאִים יְסוּרִים וְדֹאגוֹת וְצָרוֹת מְשֻׁנוֹת, וְאִי-אֶפְשָׁר לָהֶם לְסַפֵּר מֵה שְׁבִלְבָם, וְכִשְׁבָּא אָדָם עִם פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת יְכוּל לְהַחֲיוֹת אוֹתָם מִמֶּשׁ. וְהוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד. כִּי כְּשֶׁזֹּכָה לְשִׂמְחַת אֵיזָה אָדָם הוּא מַחִיָּה וּמְקִים נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. (לקוטי עצות)

י. עַל-יְדֵי רִקוּדִין וְהִמְחָאת כֶּף נַעֲשֶׂה הַמְתַּקֶּת דִּינָיִם. (לקוטי מוהר"ן ח"א ס"א ס"א י')
יא. עַל-יְדֵי הַרִיקוּדִין וְהִתְנוּעוֹת שְׁאֵתָה עוֹשֶׂה בְּגוּף נִתְעוֹרָר לְךָ שְׂמִחָה. (ספר המדות)

יב. עַל-יְדֵי שְׂמִחָה שֶׁל מִצְוָה שְׂמִתְגַּבֵּר לְשִׂמּוֹחַ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה בְּעֵת שֶׁעוֹשֶׂה מִצְוָה עַד שֶׁמְרַקֵּד הַרְבֵּה מִחֲמַת שְׂמִחָה עַל-יְדֵי-זֶה מְתַקֵּן פָּגַם חֲטָאִיו. (לקוטי מוהר"ן ח"א ס"א ס"א י')
יג. וּבְסִימֹן קִס"ט מְבֹאָר שֶׁעַל-יְדֵי הַתְּבוּדָדוֹת זֹכִין לְשִׂמְחָה עַד שֶׁיִּרְקֵד מִחֲמַת שְׂמִחָה.

יד. מִי שֶׁהוּא שְׂמַח תָּמִיד עַל יְדֵי זֶה הוּא מְצַלִּיחַ. (ספר המדות)
טו. מִהֲרַנְיֵת ז"ל אָמַר לְאַחַד אִם הֵייתָ בְּשִׂמְחָה תָּמִיד לֹא הֵייתָ רוֹאֶה פְּנֵי גֵיהֶנָם.

טז. נוֹהֲגִין אֲנִי שֶׁשְׁבָכָל הַקְּבוּצִים לְהִיּוֹת רְגִילִין בְּרִקוּדִין אַחֵר הַתְּפִלָּה וְאַחֵר הַלְּמוּד וּבְפֶרֶט בְּשֶׁבֶת יוֹם-טוֹב. (תקנה)

יז

קבוץ כָּל אֲנִי שֶׁ דֵי בְּכָל אֶתְרֵךְ וְאַתְרֵךְ צָרִיכִין לְהִתְקַבֵּץ יַחַד עַל רֵאשׁ-הַשָּׁנָה בְּמִקוֹם אֶחָד אֲשֶׁר יוֹבַחַר וְיוֹסַכֶּם עַל-יְדֵי הַסְּכָמַת כָּל אֲנִי שֶׁ עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּרַחֲמֵינוּ יִתְבַּרֵךְ לְבוֹא לְאוֹמֵן בְּרֵאשׁ-הַשָּׁנָה לְהַשְׁתַּטַּח עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּקִרְוֹב אִמּוֹן.

סדר היום

עַל-פִּי דַעַת אֲדַמּוּ"ר מוהר"ן מְבַרְסֵלַב זְצוּק"ל נְעִרְךָ וְנִסְדָּר הַרְהִי"ח ר' יצחק ברייטער ז"ל הי"ד

א

הַתְּקַשְׁרוֹת הַתְּקַשְׁרוֹת
בְּכַנְיֵסֶת הַלְּיָלָה יֹאמַר, הֲרִינִי רוֹצֶה לְעַבֵּד אֶת ה' יִתְבַּרֵךְ בְּאַמְתָּה וּבְאַמּוֹנָה וּבְשִׂמְחָה, וּבְכוּ. אֲנִי מְקַשֵּׁר אֶת עַצְמִי בְּכָל מַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה שְׁלִי, שֶׁל כָּל הַיּוֹם, לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וּבְפֶרֶט לְהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי נִיחַל נוֹבֵעַ מִיְקוּר חִיכְמָה רַבֵּנוּ נַחֲמֵן בֶּן פִּיגָא זִי"ע. וְקֹדֶם כָּל תְּפִלָּה יֹאמַר, הֲרִינִי מְקַשֵּׁר אֶת עַצְמִי בְּתַפְלַתִּי לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וּבְפֶרֶט וְכוּ':

ב

תְּפִלַּת עֲרַבִית
יִתְפַּלֵּל בְּמִתִּינּוֹת וּבְכַח וּבְכֹנֶנָה וּבְשִׂמְחָה וּבְקוֹל נְעִים, וַיִּדְקֶדֶק בְּאִמְרוֹ שֵׁם

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְבַטָּא הֵיטֵב הַחוּלָם, וְגַם יִדְגִישׁ הַיּוֹד "כֹּה" אֶד-נִי", וְכָל הַשְּׁמוֹת יֹאמֵר בְּיִרְאָה, כִּי בַתְּפִלָּה זֹאת מִמְתִּיקִים כָּל הַדִּינִים, וְזוֹכִין לְהַתְחַזֵּק, לְעֵמוּד נֶגֶד כָּל הַיְרִידוֹת וְהַחֲשָׁכוֹת וְהַמְנִיעוֹת שְׁעוֹבְרִין עַל כָּל אָדָם, בְּבַחֲיַנֵּת שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד :

ג

קְרִיאַת שְׁמַע עַל הַמְּטָה
יִקְרָא בְּמַתִּינּוֹת וּבְשִׂמְחָה וְכַנִּי"ל, וּבְזֶה מְתַקֵּן פְּגָמָיו שֶׁל כָּל הַיּוֹם וְכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית רַחֲמָנָא-לִי צְלוּ, בְּבַחֲיַנֵּת הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע עַל מְטָתוֹ מְזִיקִין בְּדַלִּין הַיְמָנוּ' 0.

ד

מְאֲרֵי דְחוּשְׁבָנָא
יִוֹדֵה לָהּ יְתַבְרַךְ עַל כָּל הַטּוֹב, שֶׁזָּכָה לַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם הַהוּא, וְיִתְנוּדָה עַל כָּל פְּגָמָיו, בְּמַחֲשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה, וַיִּבְקֹשׁ מֵה' יְתַבְרַךְ מַחֲיִלָּה סְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְשִׁיעֲזָרְהוּ מֵעַתָּה לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנוֹ יְתַבְרַךְ :

ה

חֲצוֹת לֵילָה
יִקוּם וַיִּתְאַבֵּל מְאֹד עַל חֲרַבֵּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל הַעֲלַמַת אֹר הַצַּדִּיק-הָאֵמֶת וְעַל חֲטָאֵיו וְעוֹנוֹתָיו וּפְשָׁעָיו וּמַדּוּתָיו וְתַאֲוֹתָיו הָרְעוּת, שֶׁמַּעֲכָבִין בְּנֵין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וַיִּמְצָא אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, בְּאֵמִירַת תַּקּוּן חֲצוֹת, וַיִּבְקֹשׁ מֵה' יְתַבְרַךְ גְּאֻלַּת וַיִּשׁוּעַת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְגַם גְּאֻלַּת נַפְשׁוֹ מֵהַיֶּצֶר-הָרַע, הָאוֹרֵב לוֹ תָמִיד. זְמַן חֲצוֹת מִתְחִיל תָּמִיד מִן שֵׁשׁ שְׁעוֹת אַחֵר יִצִּיאַת הַכּוֹכָבִים, וְנִמְשָׁךְ זְמָנוֹ שְׁתֵּי שְׁעוֹת :

ו

זְכָרוֹן בְּעֵלְמָא דְאֵתִי
כְּשִׁיִּתְעוֹרֵר מִשְׁנַתּוֹ יֹאמֵר מוֹדָה וְכוּ', וַיִּזְכֹּר מִיַּד בְּעוֹלָם הַבָּא, וַיִּתְפַּלֵּל לָהּ יְתַבְרַךְ שִׁיעֲזָרְהוּ לְהַתְנַהֵג בְּכָל הַיּוֹם בְּקִדְשָׁה וַיַּחֲדֹשׁ הַהִתְקַשְּׁרוֹת כְּבִכְנִיסַת הַלֵּילָה הַנִּי"ל :

ז

הַשְּׂכָמָה
יְתַגַּבֵּר לְקוּם קִדְּם עֲלוֹת הַשַּׁחַר לְעַסֵּק בְּעִבּוּדַת ה' - יְתַבְרַךְ וּבְזֶה יִזְכָּה לְשִׁלְמוֹת הָאֱמוּנָה, וּלְהֵאִיר עָלָיו אֹר הָאֵמֶת וְדַעַת גְּדוֹל וַיִּזְכָּה לְכַנֵּס לְכָל שְׁעָרֵי הַקְּדוּשָׁה, וְכֹאֹר בְּקֶר יִתְלֶה עֵינָיו לְמָרוֹם וַיִּסְתַּכֵּל עַל הַשָּׁמַיִם :

ח

הַכְּנֵת הַתְּפִלָּה
לֹא יֹאכַל וְלֹא יִשְׁתֶּה וְלֹא יִדְבֵר קִדְּם הַתְּפִלָּה, וְגַם הַדְּבוּר הַמְּכָרַח מְאֹד יִקְצֹר וּבְזֶה תִּהְיֶה תְּפִלָּתוֹ רְצוּיָה, כִּי צָרִיכִין לְהַכְנִיֵס כָּל כַּחוֹ וְכוֹנְתוֹ בְּדְבוּרֵי

הַתְּפִלָּה, לָכֵן אֵין לְהַחְלִישׁ וּלְהַפְסִיק הַרְצוֹנוֹת שֶׁל נַפְשׁוֹ הַמְתַּגַּעֲגַעַת לַשְּׁפוֹךְ
שִׂיחָה לְפָנֵי קוֹנֵה :

ט

מקוה

יִטְבֵּל אֶת עַצְמוֹ בְּכָל יוֹם, וּבְזֶה יִתְקַדֵּשׁ וַיֵּצֵא מִכָּל טְמֵאת עוֹנוֹתָיו וַיִּתְקַרַּב
לֵה' יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת, וַיּוֹשַׁע מִכָּל הַצָּרוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת בְּבַחֲיִנַת "מִקְוֵה
יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוֹ בְּעַת צָרָה" (יִרְמְיָהוּ י"ד, ח) :

י

שחרית

יִתְפַּלֵּל בְּבִקְרֵי הַשָּׁכֶם בְּמַתִּינּוֹת וְכַנִּ"ל, וְלֹא יִפְסִיק בְּדַבּוּר מִהִתְחַלֵּת הַתְּפִלָּה
עַד סוּפָה, וַיִּתְפַּלֵּל בְּסִדּוּר, וְלֹא יִפְנֶה אָנָּה וְאָנָּה, וַיַּעֲנֶה 'אֲמֹן', וַיְהִי אֵל שְׁמִי
רַבָּא' וַיְבָרְכוּ וַיִּקְדְּשֵׁהוּ בְּכָל כַּחוֹ וְכוֹנֵתוֹ וּבְשִׁמְחָה, וְכַנִּ"ל. וּבְזֶה יִזְכֶּה לְהָאִיר
עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם, אִזְרֵי שְׁבַעַת הַיָּמִים הַמְתַּחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם, בְּבַחֲיִנַת "אִזְרֵי
חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תֵּאִיר וְנִזְכֶּה כְּלָנוּ" וְכוּ' :

יא

שלחן

יִלְמַד בְּכָל יוֹם, חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר כֹּל יָמֵי חַיָּיו מִלְּמַד כֹּל יוֹם עַל-כָּל-פְּנִים
מֵעַט בְּשִׁלְחוֹן-עָרוֹךְ, וּבְזֶה מִבְּטָל כֹּל מֵינֵי כְּפִירוֹת וּמַחְלֻקֹת הַרוּחָנִי וְהַגְּשָׁמִי
מֵעָלָיו וּמִכָּל הָעוֹלָם, וַיִּלְמַד הַשִּׁלְחוֹן-עָרוֹךְ בְּסִדּוּר מִתְחַלְתּוֹ עַד סוּפוֹ, וְכִכָּה
יִתְנַהֵג כֹּל יָמֵי חַיָּיו, וְאִם אֵינּוּ יָכוֹל לְלַמַּד בְּשִׁלְחוֹן-עָרוֹךְ הַגָּדוֹל, יִלְמַד עַל-
כָּל-פְּנִים בְּשִׁלְחוֹן-עָרוֹךְ הַקָּטָנִים וּבְסִדּוּר הַנִּ"ל :

יב

התבודדות

יִתְחַזֵּק בְּכָל כַּחוֹ לְהִתְבּוֹדֵד וּלְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ כֹּל יוֹם עַל-כָּל-
פְּנִים שְׁעָה אַחַת, בְּלִשׁוֹן שְׁמִדְבָר בּוֹ. (וּבְמִדַּת יִתְנַהֵג בְּזִשְׁאֲרָגָא) עַל כָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו
וַיִּתְנַדֶּה עַל חֲטָאָיו וְעוֹנוֹתָיו וּפְשָׁעָיו, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד, וַיִּדְבֵּר לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ
כְּאִשֶּׁר יִדְבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וַיִּסְפֹּר צָעָרוֹ וְדוּחָקוֹ וּמַצְבוֹ שְׁלוֹ וְשֶׁל בְּנֵי-בֵיתוֹ
וְשֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, וַיִּרְחִיב הַדְּבּוּר, וַיִּטְעֵן כֹּל מֵינֵי טַעֲנוֹת וְהַפְּצָרוֹת וּפְיּוֹסִים
שִׂיזְכֶּה לְהִתְקַרַּב לֵה' יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת, בְּבַחֲיִנַת "הִרְחַב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ" 0,
וַיִּרְבֶּה בְּצַעֲקָה וְשׁוּעָה וְאִנְחָה וּבְכִיָּה וְגַם יוֹדֶה לֵה' יִתְבָּרַךְ עַל כָּל חֲסָדָיו
הַרוּחָנִיִּים וְהַגְּשָׁמִיִּים אֲשֶׁר עָשָׂה עִמּוֹ, בְּזִמְרָה וְהִלָּל לֵה' יִתְבָּרַךְ וַיִּבְקֹשׁ אֶזְרוֹ
צָרְכָיו הַרוּחָנִיִּים וְהַגְּשָׁמִיִּים, וַיִּאֲמִין כִּי הִנַּחַת רוּחַ שְׁעוֹלָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ
מִהַשִּׂיחָה זֹאת אִף מִהַפְּחוֹת שֶׁבְּפִחוֹתֵים חֲשׂוּבָה יוֹתֵר אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל
מֵינֵי הָעֲבוֹדוֹת וְאִף מִכָּל הָעֲבוֹדוֹת שֶׁל הַמְּלָאכִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְאִף אִם
אֵינּוּ יָכוֹל לְפַתַּח פִּיו כָּלל, הָעֲמִידָה בְּעֲצָמָה וְהַקּוּוִי לֵה' יִתְבָּרַךְ, וַיִּמָּה שְׁתוֹלָה
עֵינָיו לְמָרוֹם, וַיִּמָּה שְׁמִכְרִיחַ אֶת-עַצְמוֹ לְדַבֵּר, אֶפְיָלוֹ דְּבּוּר אֶחָד בְּכָל מְשׁוּךְ
הַשְּׁעָה הַנִּ"ל כֹּל זֶה תְּכַלִּיתוֹ לְנֶצַח :

יג

ספרי

רבנו

ז"ל

ילמד בכל יום, ובזה מתקשר לדעתו הקדושה וממשיך עליו כח דקדושה לילך בדרכי הצדיק, ומביא כל העולם לתשובה:

יד

תהלים

יאמר בכל יום על כל פנים עשרה מזמורים, כי כל עשרה מזמורי תהלים הם תקון גדול, וימצא את עצמו בכל מה שעובר עליו בהתהלים, וגם כל ההודאות שבתהלים יאמר על עצמו, הינו על חסדי ה' ותברך שעשה עמו מעודו:

טו

לקוטי

תפלות

יאמר בכל יום, וגם יעשה בעצמו תפלות, הינו שיתפלל, שיזכה לקיים דברי הצדיק שלמד בספריו, ובזה מעלה שעשועים גדולים לפניו ותברך:

טז

שעורים

קבועים

יקבע לו בלמוד התורה, וילמד בשמחה, ולא יפסיק בהלמוד בדברים שאינם מכרחין מאד, ויכון שיזכה על-ידי הלמוד לאמונה שלמה, וישתדל להוציא עצות נכונות לעבודת ה' ותברך מהלמוד, וגם יחדש בתורה, על-פי היסודות של דעת רבנו ז"ל, ובזה יתקרב לה' ותברך באמת ויקרב רחוקים לעבודת ה' ותברך:

יז

אכילה

יאכל במתינות ובדרך ארץ ולא יכעס ולא ידבר אף דבורים שאינם מכרחין, וילמד על שלחנו, ויברך ברפת המזון בשמחה וכנ"ל, ובזה ימשיך עליו והארת הרצון, הינו פסופין ורצונות טובים לילך בדרך ה'. וכן בכל הנאותיו ומעשיו יכון שיהיה כרצונו ותברך, ויהיה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה על-ידי אכילתו והנאותיו ומעשיו:

יח

משא

ומתן

או מלאכה לעשות באמונה, זוכין על-ידי שמתחזקין באמונת השגחה פרטית, ועל-ידי שיודעין ומאמינים שהפרנסה אינה נמשכת על-ידי סבות של דרך הטבע, כי אם על-ידי רצון הבורא ותברך וה' ותברך יכול לפרנסו בלי שום סבות כלל, ומה שה' ותברך מפרנס את האדם על-ידי סבות, הוא בשביל לנסותו, אם יעמוד בהנסיונות שינדמנו לו על-ידי עסקו בהסבות ההן, וגם להבחינו אם יוכל לעמד באמונה זאת שהפרנסה אינה תלויה בהסבות, כי-אם ברצון הבורא ותברך:

יט

צדקה

יִפְרִישׁ מִכָּל מִינֵי שְׁפַע שְׁיִשְׁפַּע לוֹ, עַל-יָדַי כָּל אִפּוֹ שְׁיִהְיֶה לְכוֹנֵן בָּהּ כָּל עֲנִינֵי רַבְּנוּ ז"ל, דְּהֵינּוּ לְהַחֲזִיק נְכָדַי וּמְקוֹרְבֵי הַצְּדִיק הָעוֹסְקִים בְּעִבּוּדַת ה' - יִתְבָּרַךְ וְגַם לְהַדְפִּיס סְפָרָיו, וְשִׁיּוּכְלוּ לְהַפִּיצֵם בְּיִשְׂרָאֵל בְּזוּל גְּדוּל, וּלְהַחֲזִיק בְּתֵי מְדַרְשָׁיו וְטוֹב לְהַתְּחִיל לְהַפְרִישׁ, עַל זֶה עַל-כָּל-פְּנִים תְּרוּמָה הֵינּוּ 2 פְּרָאצְעֵנט [אחוזים] מִהַשְׁפַּע שְׁלוֹ, עַד שְׁיִזְכָּה לְעֵשֶׂר כָּל נְכָסָיו :

כ

הַדְּפָסַת וְהַפְצַת סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל וְדַעְתּוֹ בְּעוֹלָם הוּא עֵקֶר וְשָׂרֵשׁ גְּדוּל, כִּי עַל-יָדֵי-זֶה יוּכְלוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְהִתְקַרֵּב לְדַרְךְ הָאֱמֶת. אֲשֶׁר זֶה תִּכְלִיתֵנוּ וְתִכְלִית כָּל הָעוֹלָמוֹת, לְכוֹן צְרִיכָה הָעִבּוּדָה הַזֹּאת לְהִיּוֹת לְמְקוֹרְבֵי הַצְּדִיק קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים, וְיַעֲסֻקוּ בָּהּ בְּכָל כַּחוֹתֵיהֶם לְשִׁמָּה. וַיִּבְקְשׁוּ בְּכָל פַּעַם עֲצוֹת אֵיךְ לְהִרְחִיבָהּ, וּלְהַפִּיץ מֵעֲנִינוֹתָיו חוּצָה לְהַחֲיוֹת וּלְהַשִּׁיב נַפְשׁ כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים :

כא

קֹדֶשֶׁת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת יִקְדָּשׁ עֵינָיו מִלְּהַסְתַּכֵּל בְּרַע, וְאַזְנָיו בְּשִׁמְעוֹ לְדַבְרֵי חֲכָמִים, וְחוֹטְמוֹ בְּהֶאֱרִיךְ אָפוֹ עַל כָּל דְּבָר, וַיִּרְחַם עַל מִי שֶׁרָצָה לְכַעוֹס עָלָיו. וּפְיוֹ יִקְדָּשׁ בְּדַבּוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה וּבְשִׁמְיֵרְתּוֹ מִדַּבּוּרִים אֲסוּרִים, וּבְזֶה יִזְכָּה לְשִׁפַּע אֱלוֹהִים וּלְקֹדֶשֶׁת הַמַּחֲשָׁבָה :

כב

שְׁמִחָה

יְהִי בְּשִׁמְחָה תְּמִיד וַיִּהְיֶךָ כָּל מִינֵי יְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה וְשִׁשׁוֹן, וַיִּקַּבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה וְלֹא יִפּוֹל לִיְאֹוֶשׁ לְעוֹלָם וַיַּחֲיֶה וַיִּשְׂמַח אֶת עַצְמוֹ תְּמִיד בְּנִקְוִדוּתָיו הַטּוֹבוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת, וּבְהִרְחָבוֹת שְׁבַתוֹךְ הַצְּרוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת, כַּמְבֹאָר בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן ח"א סִימָן קצ"ה וְסִימָן רפ"ב, וְאַף אִם יִפּוֹל חָס וְשָׁלוֹם לִירִידוֹת גְּדוּלוֹת, יִבְטַח בְּכַח הַצְּדִיק, וַיִּתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ, כְּאֵלּוֹ לֹא הִתְחִיל וְלֹא נָפַל מֵעוֹלָם, וַיִּאֱמִין כִּי כָּל נְפִילְתּוֹ הִיְתָה, לְמַעַן יִתְחִיל מִחֻדָּשׁ, וְאִם יִתְחַזֵּק לְהִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ בְּאֱמֶת יַעֲזְרֵהוּ ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁלֹּא יִפּוֹל עוֹד לְמַקּוֹמוֹת הָאֵלֶּה, וְגַם יִרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְעִבּוּד ה' יִתְבָּרַךְ בְּנִגּוּנִים וּבְשִׁמְחָה וּבְרִקּוּדִים וְהַמְחָאת כֶּף וּבְפִרְט בְּשַׁעַת תוֹרָה וּתְפִלָּה יִשְׂמַח מְאֹד :

כג

תְּשׁוּבָה

יִתְבוּנֵן בְּכָל מַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁלוֹ לְמַצוֹא בָּהֶם רְמִזִּים לְעוֹרֵר נַפְשׁוֹ לְשׁוּב לֵה' יִתְבָּרַךְ בְּאֱמֶת וּלְהִתְחַדָּשׁ בְּעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ וּלְמַקְלָלָיו וּלְמַבְזִי נַפְשׁוֹ יָדָם וַיִּשְׁתַּק, וּבְזֶה יִכְנִיעַ הָרַע שֶׁבְדָּמוֹ וַיִּתְכַּפְּרוּ כָּל עוֹנוֹתָיו וַיִּתְהַפְּכוּ לְזִכְיּוֹת :

כד

אָהַבַת

יֵאָהֵב כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרֹט הַמְקַרְבִּין לְהַצְדִּיק-הָאֲמֵת, כַּנֶּפֶשׁ. וַיִּדְבֹר עִמָּהֶם
בְּכָל יוֹם מִהַתְּכַלִּית הָאֲמֵת, כְּדִי לְקַבֵּל מִנְקוּדַתָּם הַטּוֹבָה, כִּי בְּכָל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה מֵה שְׂאִין בַּחֲבֵרוֹ :

כה

מְנַחָה

יִתְפַּלֵּל כַּנֶּ"ל, וּבְזָה יִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת כָּל עֲבוֹדַת הַיּוֹם לְה' יִתְבָּרַךְ, וּלְקַבֵּל
הַתְּחַדְשׁוֹת עַל הַיּוֹם הַבֹּא אַחֲרָיו, לְעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲחִינַת "עֲלֶיךָ
הַשָּׁלֵם כָּל הַקְּרִבְנוֹת כְּלָם" 0, וּבְבַחֲחִינַת "וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר" וְכוּ' 0 :

כו

רֵאשׁ-הַשָּׁנָה

כָּל הַמְקַרְבִּין לְהַצְדִּיק הָאֲמֵת צָרִיכִין לְהִתְאַסֵּף יַחַד בְּמָקוֹם אֶחָד עַל רֵאשׁ-
הַשָּׁנָה וּלְהַתְפַּלֵּל בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ
הָאֲרָה נִפְלְאָה, וְתִקּוּן, וְהַתְקַרְבוֹת גְּדוֹלָה, מֵה שְׂאִין יְכוּלִין לְזַכּוֹת לָזֶה בְּכָל
הַשָּׁנָה, וְכִמוֹ שְׂאֵמֶר רַבֵּנוּ ז"ל 0 "גָּאֵר מִיּוֹן זָאֵד אִיז רֵאשׁ-הַשָּׁנָה", ׀ וְזוֹכִין
לְהֵאִיר עֲלֵיהֶם וְעַל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ אֹר הַצְדִּיק לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, לְכֹן צָרִיכִין
לְשַׁבֵּר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת, וּלְבֹא בְּמִסִּירוֹת-נֶפֶשׁ עֲצוּם לְהַקִּיבוֹץ עַל רֵאשׁ-
הַשָּׁנָה, אִם לֹא בְּפִקּוּחַ נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ הַדּוּחָה שֶׁבַת, יְכוּלִין לְמַנּוֹעַ מִלְּבֹא שְׂמָה,
אַבֵּל כָּל הַמְנִיעוֹת שֶׁל פְּרִנְסָה, וּמִמוֹן וְטָרְחָא, וְכַבּוּד, וְכִיּוּצָא, צָרִיכִין לְשַׁבֵּר
וּלְנַצֵּחַ, וּלְזַכּוֹת לְהַעֲבוֹדָה שְׂאִין דְּבַר גְּדוֹל מְזָה :

כז

אַרְץ

כָּל יְמֵי חַיָּיו יִתְגַּעְגַּע, וַיִּתְפַּלֵּל וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַתְנַשֵּׁב בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כָּל-פְּנִים
לֵילֵךְ בֵּה אַרְבַּע אַמּוֹת, וּבְזָה יִזְכֶּה לְאַרְיִכַת אַפִּים וְלֵילֵךְ מִדְּרָגָא לְדְרָגָא,
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלָיו כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה עֵקֶר נִצְחוֹן דְּקְדוּשָׁה שֶׁל הָאָדָם
בְּעוֹלָם-הַזֶּה. וְה' יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנִזְכֶּה לֵילֵךְ בְּדַרְכֵי הַצְדִּיק-הָאֲמֵת
בְּאֲמֵת וּבְאֲמוּנָה, וּלְהַמְשִׁיךְ אֹרּוֹ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכֶּה
לְגֵאוּלַת הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן :
הַתְּעוֹרְרוֹת לְהַתְּבוֹדְדוֹת

מִהֲרַב הַחֲסִיד ר' יִצְחָק בְּרִיִּיטֶעֶר ה' יִקָּם דָּמוֹ

אַלֵיךְ (פְּלוּנֵי בֶן פְּלוּנֵי) מְקוֹרְבֵי וְתַלְמִידֵי הַיִּקָּר, קוֹרָא אֲנִי וּמְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, עֲצֹר נָא
לְרַגְעִים סְפוּרִים וְהַקְשֵׁב הַיֵּטֵב לְדַבְרֵי - מְדַבֵּר אֲנִי לְטוֹבַתְךָ הַנִּצְחִית.
דַּע לָךְ, שֶׁהַרְבֵּה עֲבוֹדָה הִיָּה לִי לִפְנֵי שְׁקִרְבַתְךָ, מְעַט תּוֹכַל לְהַבִּין וּלְהַרְגִישׁ
כְּמָה נִסִּים נַעֲשׂוּ לְמַעַנְךָ שְׁתַּתְקַרֵּב, וּבְכֹן אֶחָד מִהַתְנַאֲמִים שְׁבוֹזָאֵת מְקַרֵּב אֲנִי
אֶת מְקַרְבֵי, הוּא שֶׁלֹּא יִתְנוּ לְאַחֲרִים שְׁיִרְמוּ אוֹתָם, וְלֹא יִרְמוּ הֵם אֶת
עַצְמָם.

כְּבֹר שְׂמַעְתָּ זֶה רַבּוֹת וְגַם הַבְּנֵת, שְׁעַקֵּר עֲצָתִי וְדַרְכֵי שְׁעַל יָדוֹ יְכוּלִים לְקַבֵּל

את כל תקוני, ושיוכל האדם לתקן את הכל ולהגיע למה שצריך להגיע, הוא רק 'התבודדות', זאת אומרת, שיקבע האדם לעצמו מקום מיוחד שיוכל להשיח שם את לבו לפני ה' יתברך, ולבקש על כל הדברים שצריך ברוחניות ובגשמיות, ולהתודות על כל הדברים שפגם בשוגג ובמזיד באנס ובצר, ולהודות לה' יתברך על כל הטובות הרוחניים והגשמיים. זאת פעלתי אצל הקדוש ברוך הוא, שהאדם הזה שיקים זאת בפשיטות גמור לעמד כל יום שעה לפני ה' יתברך בתפלה, אף כשאין לו בעת הזאת שום התעוררות, אף אם לא יוכל לדבר שום דבר ורק זאת שיקריח את עצמו לכסף לדבר לפניו יתברך - יזכה לכל טוב, ולא יהיה עליו שום דין למעלה. כי בזאת יתקן הכל, נפשו רוחו ונשמתו וכל העולמות התלויים בו מזמן אדם הראשון עד ביאת הגואל. ודבר זה הוא אמת ויציב נכון וקיים, וערב אני על קד.

גם זאת מודיע אני לה, שבתקון קל זה שיוכלים בשעה זו לזכות לכל טוב, לא ישקט הבעל דבר, ויניח עצמו לסתור זאת בכל האופנים שבידו - בחסר אמונה בדבר נשגב זה, בחסר זמן - להסיתך לעסק בדברים אחרים בשעה זו, העקר לעקר ממך נהג זה.

ובכן אחי כלבבי, רחם על עצמך, פתח את עיניך, הבן כמה אמלל רוצה היצר לעשות אותך עד שתשאר חלילה ערם ויחף, ושלא תוכל לקבל את תקוני הגדולים המגיעים עד אין סוף, על ידי שעה קטנה אחת. יודע אני שמוכן אתה להקריב הרבה למען ה' יתברך, אולם בעקר העקרים שכל כך קל לקימו, ונותן אתה עצמך שירמוץ? ובכן השליך את כל עניני הממון, כל עסוקך כל מחשבותיך, ורוץ והצל עצמך, ואז תודה להשם שיעצך עצה טובה, אמן.

ברשות
ניחל ניבע מיקור ח'כמה

חשבון הנפש בערב עבור מארי דחושבנא

א

שמע... ה' אלהינו ה' אחד דובר אליך, וקורא אותך לטובתך קבץ כל חושפיך, והטה מחשבתך ולבבך להבין ולשמע דבריו ורמזיו, הנה היום הנוכחי עבר וחלף לו, ונוסף על ימיך שעברו בחשך. עוד מעט והחבלי שנה יפלו עליך ותאסף אל השנה, ונשמתך תעלה לתן דין וחשבון מפעלך היום הזה ומכל הימים עד עתה, והנה אתה לא ידעת מי הם העומדים עליך ומצפים ומחכים שתסגר עיניך עתה ותשליך גם היום הנוכחי אחר גוף לבלי לתקנו במה שתוכל גם עתה לתקנו, אחר כל הקלקולים ואחר כל מה שעבר עליך היום כי עתה ברגעים מועטים תוכל לחטוף טוב כזה שתתקן היום הנוכחי אשר עבר, וגם כל הימים אשר חייית עד הנה, אל תדמה כי החבלי שינה הנופלים עליך הם דרך הטבע, כי שלוחים הם ממרום, למען נסותך בעצם קטנות ובלבול מחשבתך, ועיפות גופך אם תתחזק לחשב בגדולות השם וממשלתו ותכנע אליו להכין את עצמך לכנוס ולבקר בהיכלו, בהמסר נפשך אליו באמת, אז תזכה על-ידי עבודות האלו, גם אז ביום האחרון להשלים נפשך בהתקונים אשר

תצטרף אז ולמות בקדשת השם, לכן אשאֵלך ותענני ההתבודדת היום
אשר התקוּן הַזֶּה עוֹלָה עַל כָּל הַתְּקוּיִּים אֲשֶׁר מְעוֹלָם? אִם לֹא, תִּתְחַזֵּק
לְקִיּוּמָה מִיָּד וּתְזַכֶּה לְכָל טוֹב. וְאִם אֵינְךָ יָכוֹל בְּשׂוּם אוֹפֵן לְנַצַּח הַיָּצָר בְּזֶה,
רְאֵה בְּמַסִּירוֹת נַפְשׁ לַחֲטוּף עַל כָּל פְּנִים רַבַּע שָׁעָה עַל הַתְּבוּדוֹת וְחֲשׁבוֹן
הַנַּפְשׁ.

ב

אם לא למדת היום שלחן-ערוך ראה ללמד עתה, ותשבר כל המניעות על
זֶה לְלַמֵּד עַל-כָּל-פְּנִים מְעַט בְּשֵׁלַחַן-עֲרוּךְ הַלְכָה פְּסוּקָה.

ג

גם אם לא אמרת תהלים ולקוטי תפלות חזק לאמר איזה מזמור ואיזו
תפלה.

ד

גם טוב אם אינך מוכן לקום בעוד לילה ללמד תורה שבעל-פה, שתתחזק
עֲתָה לְלַמֵּד עַל-כָּל-פְּנִים אִיזוֹ מִשְׁנָה אוֹ גִמְרָא קוּדְם הַשִּׁנָּה, כִּי לְמוֹד תּוֹרָה
שְׁבַע-פָּה הוּא תְּקוּן נִפְלָא.

ה

אף אם התבודדת היום אף-על-פי-כן חשב עתה במה עבר היום, ועל כל
מה שפגמת התודה עליהם בפה מלא לפני ה' יתברך שימחל לך, כי רב
חֶסֶד הוּא וְנַחֵם עַל הַרְעָה, וְחַנוּן הַמְּרַבֶּה לְסְלוּחַ.
וּקְרָא אֶת שְׁמֵע וְכָל הַפְּסוּקִים הַנִּדְפָּסִים בְּהַסְדוּרִים בְּכוֹנֵה גְדוּלָה. כִּי כָּל
הַפְּסוּקִים וּבִפְרֹט הַשִּׁיר שֶׁל פְּגָעִים הֵם תְּקוּיִּים גְּדוּלִים לְתַקֵּן פְּגַמֵי הַבְּרִית,
וְכָל שָׂאָר פְּגַמִּים מִהַיּוֹם הַנוֹכְחִי וּמְעוֹלָם. - וְתֹאמַר בְּרַכַּת הַמַּפִּיל וְתִתְפַּלֵּל
לְקוּם בְּחֻצוֹת וּלְבַלִּי לְאַחַר זְמַן קְרִיאַת שְׁמֵע וְתַפְלָה, וְלִזְכוֹת בְּמִשְׁפָּט אֲשֶׁר
אֲתָה הוֹלֵךְ שָׁמָּה, - בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

זכרון עלמא דאתי בבקר

"וישב היום לפנות בקר לאיתנו", "בקר ויודע ה' את אשר לו", התנאי על
מה החזיר לך הקדוש-ברוך-הוא הנשמה אחר ששבה אליו אתמול פגומה
ומלאה בושה וכלמה, והקטרוג של "מה אנוש כי תזכרנו" נתעורר מחדש
שלא תחזור הנשמה אליך עוד, להתל בה כפעם בפעם והיא גם היא
הסכימה להקטגור, וגם בקשה מאת אביה להשאר אצלו ומלחם אביה
תאכל כי אמרה כי יראה לבל יצא שכרה בהפסדה, אבל רחמי ה' יתברך
נתעוררו עליך בזכות הצדיקים האמתיים אשר ערבים לך, כי תשוב לטוב
וישוב השם לשוש עליך כאשר שש על אבותיך, לכן תדע כי שליחות גדולה
שולחת פה, ומשרה גדולה על שכמך, כי בכל תנועה ותנועה ומחשבה דבור
ומעשה שלך ובכל הסתכלות ורצון, נתתקנים עולמות או נחרבין חס-
ושלום, עד התקון האחרון של ביאת המשיח ותחית המתים ותדע כי
מלחמה חדשה ונסיון חדש, בא נגדך בכל יום ירידות ובלבולים קטנות
ועיפות, ובכל התגברות ההסתרה אף אם היא מסדרת בדרך הטבע, כגון
בהתעורר בך הרעב או השינה גם בס מלובש רצון ה' יתברך המנסה אותך
אם תרוץ אליו, ותעלה עיניך אליו בכל ענין, והעקר שבכל העקרים שאל
תפסיק הרצון שלך, ותתחיל בכל פעם מחדש לעשות לך סדר חדש

להתקרב אליו יתברך ולעשות רצונות כאלו לא התחלת מעולם, נגד שונאך הרוצה להפוך האמת והטוב שלך לבלעד חיים, ולהראות לך שנאבדת לעולם, וכאלו עדין לא התחלת לעשות טוב "און אז פין דיר וועט שוין קיין לייט נישט זין חס-ושלום" ¹¹, תלעג לו ותבטח בכח הצדיק האמת שערב להקדוש-ברוך-הוא שיביאך לתקון גדול והנצחי ותתחיל מחדש לכוון ולחטף כל מה שתוכל בשמחה גדולה, לכן הודה לו על חסדו ואמר 'מודה אני לפניך וכו' ורחץ ידיך להסיר הטמאה הנ"ל המתעוררת מחדש זה כנגד זה והתלבש בזריזות על-פי דין שלחן-ערוך, כי אז נתלבשין כל העולמות ומצפין ומחפין להתקונים שלך, וטבול עצמך במקוה טהרה להמשיך קדשה מראשי דכל ראשין מאז היה העולם מים במים. והפנס לביתו ביראה ואל תדבר עם שום אדם והשתחוה לפניו יתברך, ותתחיל התפלה מלה במלה ובנעימת קול ערב לפני הבוחר בשירות ותשבחות, וחטוף עניות אמן ויהא שמייה רבה בשמחה גדולה יותר מאבנים טובות ומרגליות וכל הון דעלמא ובפרט תפלת השמונה-עשרה אשר אתה מתפלל בעולם האצילות לפני כסא כבודו תפשט עצמך מכל גשמיות, ותדמה למלאכי מעלה, ואחר-כך הודוי וגמר התפלה בכוונה.

אחר התפלה תלמוד ספרי מוהר"ן, ותכין עצמך לקראת התקון הגדול הכללי הכולל הכל הבריח התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה, והוא 'התבודדות' אם לא זכית לה קודם אור היום, אשר אז זמנה העקרי. ותשלים השעורין אשר אי-אפשר להנשמה לחיות בלעדן והוא שלחן-ערוך בכל יום והתבודדות. גם ספרי רבנו ז"ל מכרחין להנפש בכל יום, אחר-כך תשלים השעורין של תהלים ולקוטי תפלות וכל מה שתזכה יותר ללמד תורה שבעל-פה ובכתב, ולעשות מצות וצדקות ולדבר דבורי אמונה, הרי את משבח, וזה חלקך ונחלתך לנצח, - אחר כך גם באכילה ומשא-ומתן תזכור שאתה מתקן עולמות ותקשר עצמך לדעת התורה ולצדיקים אמתיים בכל תנועה, והעקר להתבונן בכל מחשבה דבור ומעשה שבכל יום איך מלבש בס קול ה' יתברך, הקורא אותך שתשוב אליו ותעבד אותו תמיד. כל זה תוכל לזפות על-ידי התקרבות אמתית להצדיק-האמת ועל-ידי שקידה רבה בספרי הקדושים, אמן.

לעת האכל גשי הלם

עתה כשאתה מקבל חיות הגוף על-ידי האכילה, תדע שאז גם נשמתך מקבלת חיות אלקות, ומתקרבת לה' יתברך ב'הארת הרצון' וגם אז עולין כל הדברים הגשמיים לעולמות העליונים, לכן כל הענינים אשר עוברין בעת האכילה מרמזין על דברים עליונים. לכן צריכים להזהר שלא לכעוס בעת האכילה, ושלא לדבר, ושלא לאכול בהלעטה ודרך רעבתנות, כי-אם בדרך-ארץ גדול, ובלימוד על השלחן, ולדבר דבורי אמונה והשגחה פרטית, ולברך ברפת המזון מתון ובכונה גדולה להמשיך קדשת ארץ-ישראל על-ידי האכילה, כי כל השפע של כל הארצות נשתלשלין מארץ ישראל.

אֶת כָּל הַנִּיּוֹל כָּתַבְתִּי לִי לְעֶצְמִי אֵיזָה דְבוּרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת קוֹדֵם הַשִּׁנָּה,
 וּבְקוֹמִי וּבְעֵת הָאוֹכֵל, וְכֹאֲשֶׁר הִרְאִיתִי לְאַנְיָשׁ שֶׁבִפֶּה וּוְאֶרְשָׁא שִׁיחִיו,
 אִמְרוּ לִי לְשִׁלְחָם אֲלֵיךְ לְהַדְפִּיסָם בְּהַקּוֹבֵץ, וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ יוֹשִׁיעַ שֶׁאֲתַחֲזֹק
 לְכַתּוֹב לָךְ מֵהַחִידוּשִׁים שֶׁנִּתְחַדְּשׁוּ עַל-יַדִּי בְּעִזְרַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל פַּעַם.

שְׁעוֹן				1
כ	קג,	תהלים		2
כ	נט,	ישעיהו		3
ז	צה,	תהלים		4
מז		אות		5
צח.		סנהדרין		6
יד	י,	קהלת		7
קכג.	דף	נשא		8
ו.	ברכות	יד.	סוטה	9
כ	יח,		יחזקאל	10
ז.		ברכות		11
מד:		סנהדרין		12
א	עב,	תהלים		13
ו	לב,	תהלים		14
ה	לב,	בראשית		15
יב	י,	דברים		16
ל	לא,	משלי		17
מג:		מנחות		18
ט	ו, ובפרשה לח,	כא,	בראשית רבה פרשה	19
כז	י,		משלי	20
א	ד,		דברים	21
לט	לב,		דברים	22
ה	יג,		דברים	23
כ	כו,		ישעיהו	24
ו	ל,		תהלים	25
ח	ז		שם,	26
ט		שם,		27
יב		פסוק		28
טז	כו,		דברים	29
ו	ו,		דברים	30
יב	צ,		תהלים	31
קכג.	דף		נשא	32
ט	כח,	הימים-א	דברי	33
טו	כג,		ויקרא	34
יב	יא	ז,	מיכה	35
ב	לו,		איוב	36
ה	לא,		ירמיהו	37
